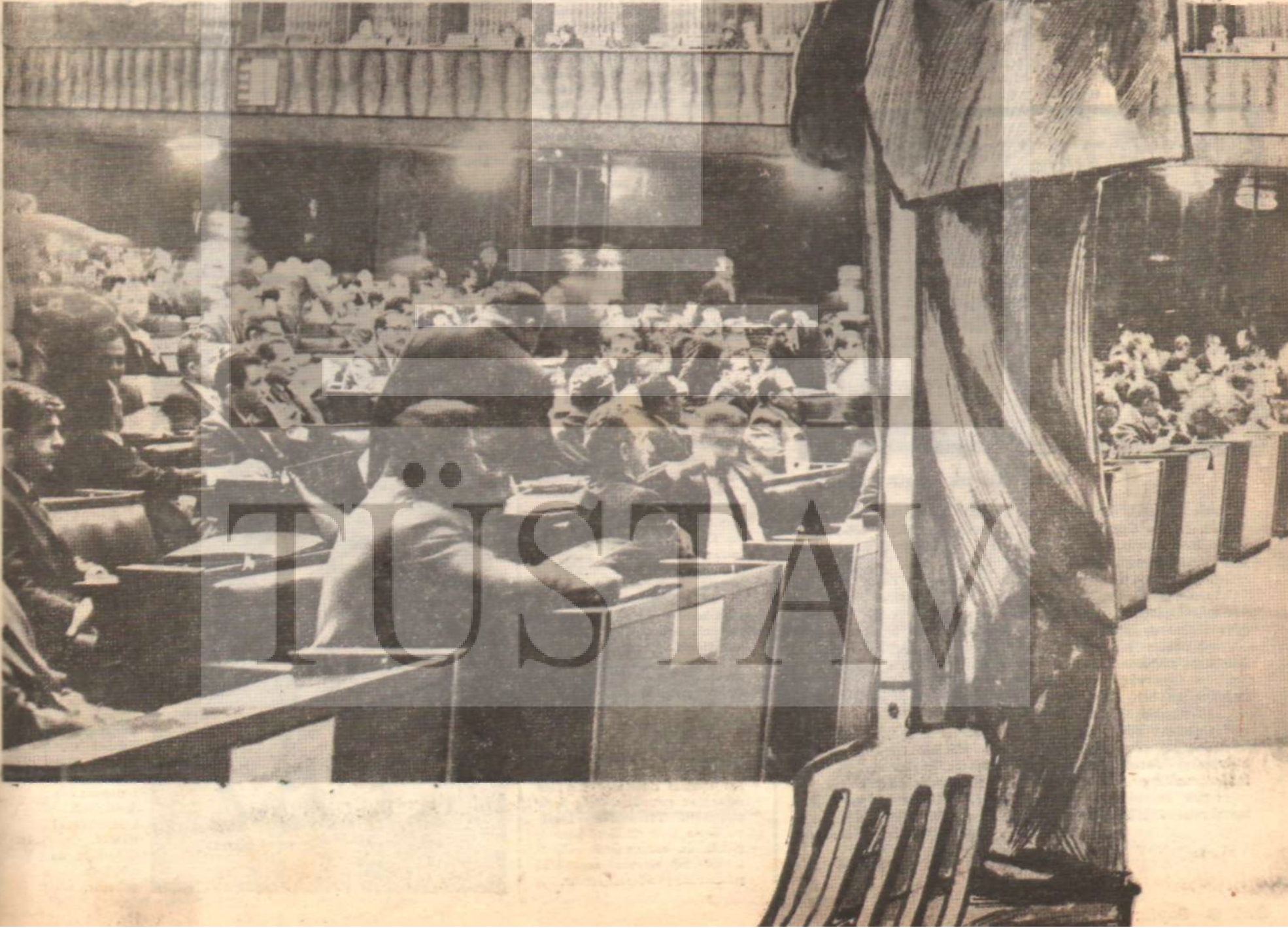

ANT

Haftalık Dergi • 31 Ekim 1967 • Sayı: 44 • 125 Kuruş

MİLLETİN VEKİLLERİ BU DÖNEM NE YAPACAK?

HAFTANIN
NOTLARI

Tefecilik

● Anadolu köylüsünün tefeciler elinde nasıl perişan edildiği Devlet Planlama Teşkilatı tarafından da bir raporla tesbit edildi. «Köy ve köylü sorunları» adlı raporda Ziraat Bankası kredilerinin köylüye yararlı olmadığı, bunlardan daha çok zengin çiftçilerin yararlandıkları belirtilerek şöyle deniliyor: «Mevcut kredi olanaklarının yetersizliği ve kredi dağılımındaki dengesizliğin, tefeci denilen ve tarımsal işletmelere yüksek faizle kredi veren müessesenin doğmasında ve yaşamasında önemli faktör olduğu görülmektedir. Krediyi ihtiyacı olan işletmeler Ziraat Bankası'ndan ihtiyacı olan krediyi alamayınca yüksek faizle toprağını ipotek etmek suretiyle başka kaynaklardan kredi almakta, borcunu ödeyemediği takdirde toprağı ya tefeci tarafından alınmakta, ya da tefeci yoluyla toprak almak gücüne sahip büyük işletmelere satılmaktadır. Yüksek faizle kredi bulma yolu, köylünün sömürülmesini toprağından olmaya kadar götürmektedir. Rapora göre, örnek olarak alınan 19 köyde ve ilçede köylüler Ziraat Bankası'ndan 696.758, buna karşılık tefecilerden 899.000 lira kredi almışlardır. Özel sektörçüler ve onların siyasi iktidarı ise, köylünün kanını emen bu tefecilik müessesesini hâlâ «teşkilatlanmamış kredi piyasası» diye savunmaktadır.

Lira düşüyor

● Türk parasının değeri yeniden düşmeğe başladı. İş Bankası İktisadi Bölümünde açıkladığına göre Frankfurt piyasasında Türk parasının değerinde yüzde 6,5'lük bir düşüş görüldü. 1966 yılında 2 Lira 78 kuruş'a bir mark almak mümkün iken, 1967 Eylül ayında bir mark almak için 2 Lira 96 Kuruş gerekmektedir. Zürih ve Beyrut piyasalarında da Türk parasının değerinde düşüş görülmüştür. Türk parasının iç değerinde de yüzde 6,1 oranında bir düşüş vardır. Reşat altını geçen yıla nazaran yüzde 13,9. Cumhuriyet altını da yüzde 5,5 oranında pahalılaşmıştır. İstanbul'da gelişme endeksi 1967 Eylül'ünden sonra artarak 341 olmuştur. Oysa bu rakam Eylül 1966'da 295'ti. 46 puanlık bu yükseliş hayat pahalılığının yüzde 16 oranında arttığını göstermektedir. Rakamlar, A.P'nin Papanek usulü kalkınma yolunun nasıl bir iflasa doğru sürüldüğünün ciddi işaretleridir.

NATO ve TIP

● T.I.P. Konya Milletvekili Yunus Koçak, Meclis Başkanlığına bir soru önergesi vererek antlaşma süresinin bitim tarihi olan 1968'de Türkiye'nin NATO'dan ayrılıp ayrılmayacağını hükümetten sordu. Önergede ayrıca ikili antlaşmaların, Amerikan üslerinin tasfiye edilip edilmeyeceği, nükleer mayınlar düşenmesi teklifinin NATO'dan mı, Amerikan Hükümeti'nden mi geldiği, 6. Fılo'nun kamuoyunda tepki yaratan ziyaretlerine hükümetin neden izin verdiği konularında da açıklama istenmektedir. Yeni bir dünyanın kurulmakta olduğu ve bütün devletlerin Amerikan hegemonyasından kendisini kurtardığı bir sırada, Türk Hükümeti'nin NATO'dan çekilip çekilmemek konusunda yapacağı açıklama, Türkiye'nin geleceğini tesbit bakımından büyük bir önem taşımaktadır.

Fanta gazozu

● Hammaddesinin dışarıdan getirilmesine izin verilmeyince imtiyaz hakkı 3,5 milyon liraya satın alınarak Türkiye'de imal edilmesi sağlanan portakallı FANTA gazozu yakında piyasaya çıkarılacaktır. Yerli meşrubatçılığa büyük darbe vuracak olan FANTA gazozu da, Coca Cola'cılar tarafından imal edilmektedir. Bilindiği gibi Coca Cola'cılar Türkiye'de imalata başlarken hammaddeyi ithal edeceklerini, buna karşılık aynı değerde Coca Cola ihracatı yapacaklarını taahhüt etmişlerdi. Aradan geçen uzun zamana rağmen bu ihracat gerçekleştirilmemiş, ancak Coca Cola'cılar, yeni bir oyuna başvurarak, «Türkiye'den Cola konsantresi ihraç edildi» şeklinde haberlerin büyük basında yayınlanmasını sağlamışlardır. Oysa bu, taahhüt edilen ihracat değildir. Sadece dışarıdan getirilen Cola hammaddesini Yarımcı'da basit usullerle elde ettikleri yanmış glikoz ile karıştırarak «Konsantre» adı altında İsveteki şubelerine göndermişlerdir.

Viranşehir Olayı

● Viranşehir Kaymakamı Doğan Gürbüzürk'ün ölüm olayı, eşi Esin Gürbüzürk'ün Ankara'da tabanca ile ağır şekilde yaralanması üzerine yeni bir sayfaya girdi. Bilindiği gibi, resmi makamlar, Kaymakam Gürbüzürk'ün eşi ile arasındaki geçimsizlik dolayısıyla intihar ettiğini bildirmişlerdi. Oysa, Cumhuriyet Gazetesi'nin açıkladığına göre bu intihar olayının nedenleri arasında ağaların birbirleriyle rekabeti, devlet topraklarını ele geçirmek için mücadeleleri de vardır. Gürbüzürk, Viranşehir'de bir rüşvet olayını ortaya çıkartmış, rüşvetçi memurların seslerini banda almış, bu sebeple ilçedeki ağalarla ve bir kısım memurlarla çatışmıştır. Bu yüzden de başka yere tayini için karar çıktığı sırada kaymakam esaretsiz şekilde ölmüş ve bu ölümüne intihar süsü verilmiştir. Ancak olayın intihar olduğu şüphelidir. Nitekim kaymakamın ölümünden sonra Gürbüzürk'ün kardeşinin evine tecavüz edilmiş, son olarak da eşi tabanca ile ağır surette yaralanmıştır.

Yeni yöneticiler

● Ortadoğu Teknik Üniversitesi Sosyalist Fikir Kulübü'nün genel kurul toplantısında Başkanlığa İbrahim Seven, başkan yardımcılığına Halil Çelimli, yazmanlığa Hülya Kınahoğlu, saymanlığa Mete Artan, üyeliğe de Taylan Özgür ve Mehmet Yücel seçildiler. ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübü bu dönemde daha yoğun faaliyet gösterecektir.

Kel başa...

● Sanki toplumun bütün ihtiyaçları karşılanmış gibi şimdi bir de «Özel otomobil imalatı» kampanyası açılmıştır. Koç'un Anadolu'larından sonra yedi yabancı otomobil firması Türkiye'de otomobil sanayii kurmak üzere Sanayi Bakanlığı'na başvurmuşlardır. Bakanlık montaj esasına dayanan teklifleri reddetmiş ve Fiat, Renault ve Opel'in tekliflerini benimsemiştir. Günlük gazetelerde de özel otomobilin medeni ülkeler için lüks olmaktan çıktığı, ihtiyaç maddesi haline geldiği ileri sürülerek otomobil imalatı teşvik edilmektedir. Oysa, Türkiye'nin milli gelirindeki düşüklük ve yolların trafiğe yetersizliği gözönünde tutulursa, otomobil sanayinden kamu zararına sadece küçük bir azınlığın yararlanacağı ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin ihtiyacı, sınırlı imkânlarımızın israfına yol açan ve trafiği tam bir keşmekeş haline getiren özel otomobiller değil, bütün yurttaşlara rahat seyahat imkânı sağlayacak halk tipi otobüslerdir ve bu taşıtların imalatına önem verilmesi gerekmektedir.

Bazı tutuklandı

● Amerika'da Vietnam savaşı aleyhinde gösteriler gelişiyor. Geçen hafta da 100 bin kişinin katıldığı protesto yürüyüşünde büyük olaylar çıktı ve bir çok kişi tutuklandı. California'da Vietnam savaşı protesto gösterilerinde tutuklanan 40 kişi arasında ünlü folklor şarkıcısı Joan Baez de bulunuyor.

Orta -
Doğu'da
gerginlik

Mısır karasularına giren İsrail Sovyet yapısı Savaş Gemisi Elyat'ın Mısır'lılar tarafından füzelele batırılması üzerine İsrail'in giriştiği misilleme hareketleri, Ortadoğu'da durumu yeniden karıştırdı. İsrail topucularının iki Mısır petrol rafinerisini yerle bir etmesi üzerine iki tarafta da savaş hazırlığına hız verildi. Bir Sovyet filosu Port Said limanına demirledi. Önümüzdeki günler Ortadoğu'da olaylara gebe.

Fazıl Küçük şantaj yapıyor

Sadece kendi imtiyazlarını korumak endişesiyle hareket eden Kıbrıs Cumhurbaşkanı Muavini Dr. Fazıl Küçük ile Türk Bakanların, Kıbrıs sorununun çözümünde kendilerine tam yetki verilmesini sağlamak için Ankara Hükümeti'ne şantaj yaptıkları Kıbrıs'ta yayınlanan Zafer Gazetesi tarafından açıklanmıştır. İddiaya göre Küçük ve arkadaşları, kendilerine tam yetki verilmediği takdirde görevlerinden istifa edeceklerini Ankara'ya bildirmişlerdir. Nitekim bir aydan beri Bakanların hiçbir Bakanlar Komitesi toplantılarına katılmamaktadır. Kıbrıs sorununun gerçekçi bir çözüm yolu bulunmasında en büyük engellerden biri olan Küçük ve arkadaşlarının bu davranış karşısında Türk cemaatinin görüşlerini yansıtan Zafer Gazetesi şöyle demektedir: «Bu cemaatin, müddetleri dolmuş olan ve varlıkları ile yokluklarından bihaber bulunan idarecilerin ayrılmalarıyla bir kayba uğrayacağına inanmamaktayız. Tam ve dolgun maaş peşinde koşanların istifa balonlarına biz inanmıyoruz. İtibar ve prestijleri sarsılanların istifa edip kabuklarına çekilmeleri dava için en hayırlı hareket olacaktır.»

Kıyamet haberi

Anadolu'da dağıtılan binlerce gerici beyannameye son günlerde bir yenisi eklenmiştir. «Dikkat! Muhterem müslümanlar!», diye başlayan beyanname Medineyi Münnevverde Türebeyi Şerif Habibi Seyh Ahmet'in bir Cuma gecesi rüyasında Hazreti Muhammed'i gördüğü ve kendisine yakında kıyamet kopacağını haber verdiği bildirilmektedir. Beyannameye göre Hazreti Muhammed, Seyh Ahmet'e, «Ümmet-i me haber eyle, kıyamet alâmetleri zühur ediyor. Hakta alâya âsl olanlar tövbe etsinler, çok yakın zamanda üç gün üç gece Güneş tutulacak, üç günden sonra Güneş Mağrip'ten doğup Maşrif'e batacak, yakın bir zamanda İsa Aleyhisselâm'ın tumesil zühur ediyor», demiş ve bu vasiyetnameyi ümmetlerine haber vermesini istemiştir. Beyanname, «Medineyi Münnevver»den gelen bu vasiyetnameyi okuyan ve okutanın Allahü Taalâ günahlarını affeder. Bu vasiyetnameye şirk koyan kâfirdir», denilmektedir.

Yeni sendika

Mimar, mühendis, tekniker, fen memuru, desinatör, dekoratör, yapı kalfaları ve işçilerin haklarını savunmak üzere Mimarlar Odası'nın öncülüğüyle «Plan Yapı İş» adında yeni bir sendika kuruldu. İlk defa bu sendikanın çatısı altında mimar ve mühendislerle işçiler bir araya gelecektir.

Che'nin ölümü

İhtilâlcî Che Guevara'nın yakalandıktan sonra öldürüldüğüne dair deliller gün geçtikçe kuvvetlenmektedir. Son olarak Şili Meclis Başkanı Salvador Allende, Che'nin uluslararası bir komite sonunda bir Amerikalının komutasındaki «Yeşil bereliler» tarafından öldürüldüğünü söylemiştir.

Dış temaslar

Başbakan Demirel'in Irak'a yaptığı ziyaret ve Pakistan Devlet Başkanı Eyüp Han'ın Türkiye'ye gelişi, iktidara yakın çevrelerde, dış politikamızda olumlu bir gelişmenin beahürleri olarak nitelendiriliyor. Yüksek seviyedeki bu temaslar politik bakımdan önemli bir yenilik getirmektedir. Pakistan Devlet Başkanı'nın ziyareti sırasında «Ölü doğmuş» CENTO'nun devam ettirileceği belirtilmiştir. Ancak ticari ilişkilerin geliştirilmesi bakımından bazı adımlar atılmıştır. Irak'la ticaretimiz bundan böyle daha da

ÇAĞLAYANGİL

artırılacaktır. Eyüp Han ise, Türkiye, İran, Pakistan ve diğer İslâm ülkelerinin katılacağı bir «İslâm Ortak Pazarı» kurulmasını teklif etmiştir. Irak gezisinin en ilgi çekici olayı, kafil mensuplarına hediye edilen televizyon cihazlarının Esenboğa gümrüğünden geçirilmesi olmuştur. Bir gümrük memuru, «Ben senatör, milletvekili tanınmam», diyerek gümrük resmi ödenmesini istemiş, bu aksilik Bağdat'tan büyük bir neşe içinde dönen kafil mensuplarının keyfini kaçırmıştır. Ancak, bu aksiliğe rağmen televizyonlar gümrükten geçirilmiş ve kafil üyelerinin evlerinin baş köşelerine yerleştirilmiştir.

Hâlâ hapiste...

T.T.P. Adana İl Başkanı Selâhattin Uyar, Haziran ayından bu yana cezaevinde bulunmaktadır. Adana'da Amerikan aleyhtarı gösteri yaptıkları için 20 kişinin mahkûm edilmesi üzerine yayınladığı bir bildiriden dolayı Türk Ceza Kanunu'nun 159. maddesine göre adliyece verilen ve tutuklanan Selâhattin Uyar'ın durumu bilirkişiye havale edilmiştir. Ancak bilirkişi raporunun İstanbul'dan Adana'ya gönderilmesi geciktirildiği için Uyar'ın tahliye talebi hakkında mahkeme karar verememiştir. Amerikan aleyhtarı gösteri yapanların bir kısmının beraat etmesi üzerine Adana Savcısı Cevdet Ercan bazı gazetelere demec vererek beraat edenleri ağır bir dille suçlamış, bu arada gösterilere sebep olan Amerikalılar için de «Sekiz Amerikalı vatandaşımız» tabirini kullanmıştır. Uyar, bildiriyi, Saver'nun bu demecini protesto etmek üzere yayınlamıştır. Amerikalıları Türk vatandaşı sayan Saver, Uyar'ın protesto bildirisi yayınlaması üzerine kendisini tevkif ettirmiştir.

Üç ay oldu

Singer işçilerinin Amerikalı işverene karşı giriştikleri grev hareketi üç aydır devam etmektedir. İşveren günlük gazetelere pahalı ilanlar vererek kendisinin haklı olduğunu duyurmağa çalışmakta, hem de bu ilanlar sayesinde gazetesinin kendisi aleyhindeki yayını önlemektedir. Oysa, Yargıtay, Singer işçilerinin grevinin haklı olduğuna karar vermiştir. Yeni Tez Büro İş Sendikası bir bildiri yayınlarak bunun ashında Amerikan sermayesinin sömürsüne karşı bir mücadele olduğunu bildirmiş ve greve devam kararlı olduklarını açıklamıştır.

DOĞAN ÖZGÜDEN

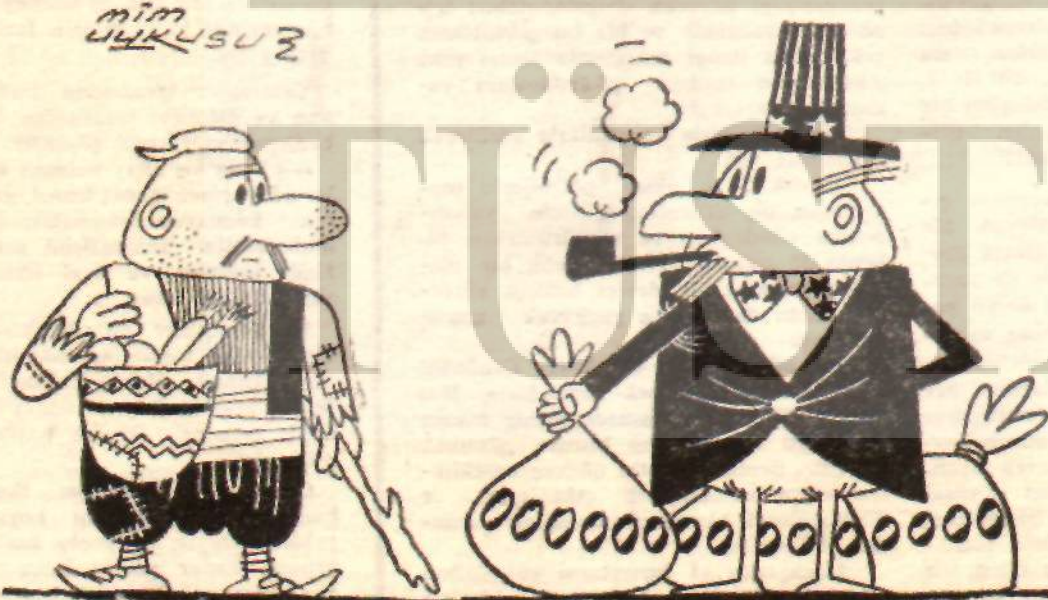
Kemikler üzerinde değil!..

Türkiye bu hafta içinde üç önemli olaya birden sahne olacaktır. Parlâmento yeni yasama dönemi çalışmalarına başlayacak, Ankara ve İstanbul Üniversiteleri yeni öğrenim yılına girecek ve üç Yassıada mahkûmunun cenazeleri İmrah'daki geçici mezarlarından alarak Eyüp Sultan Camii çevresine gömülecektir. Bütün müesseseleri oturmuş, normal işleyen bir düzende her üç olayın da olağanüstü bir yanı yoktur. Ama Türkiye gibi sosyal ve siyasal dengestlilikler içersinde bocalayan bir ülkede üç olay da, hele aynı zamana rastlamaları dolayısıyla, büyük önem kazanmaktadır. İç saygılarımızda etraflı şekilde incelendiği gibi, Parlâmento geçen dönemde tatmin edilememiş hırsların kol gezeceği bir arena haline gelmeğe mahkûmdur. İktidar, temsil ettiği sınıfların çıkarlarını daha rahat sürdürebilmek için, sosyalist muhalefet yok etmeyi, hattâ gerekirse «sosyalizme açık» Anayasayı değiştirmeyi amaçlayan bir takım tasarıları Meclisten geçirmeğe çalışacaktır. Aynı sınıfların hizmetindeki diğer partiler de, kendileri için tehlike teşkil etmediği oranda bu tasarıları destekleyeceklerdir.

Parlâmentodaki sosyalist azınlığın, ashında Türkiye'nin ulusal çıkarlarına kasteden, emperyalist kuvvetler tarafından da desteklendiği muhakkak olan bu girişimleri tek başına akamete uğratabilmesi mümkün değildir. Bu bakımdan önümüzdeki yasama döneminde Anayasa düzeninin vazgeçilmez unsurları olan demokratik baskı gruplarına da büyük görevler düşmektedir. Bu baskı grupları içerisinde en etkili olanlardan biri de, muhakkak ki, Üniversite gençliğidir. Gençlik, özellikle son yıllarda, bir takım biçimsel davranışlardan kendisini kurtarmış, Türkiye'nin temel sorunlarını tam anlamıyla kavramış ve toplum çıkarlarının en güçlü savunucularından biri haline gelmiştir. İşte, Parlâmentonun böyle karanlık bir döneme girdiği sırada Üniversitelerin de açılmış olması ve gençliğin yekvücut hale gelmesi, emperyalizmin ve egemen sınıfların kirli oyunları karşısında büyük bir teminatır. ANF'ın iç saygılarında ve Üniversite Ek'inde yayınlanan gençlik liderlerinin görüşleri, bu baskı grubunun toplum çıkarlarına aykırı her türlü girişimin karşısına dikileceğini göstermektedir. Yine bu sayımızda açıklandığı gibi devrimci sendikalar ve ülkücü öğretmenler de çıkarıcıların karşısında saf tuttuklarını kesinlikle belirtmişlerdir.

Egemen sınıflar, bu güçlü direnişin farkında oldukları için şimdi bir başka kirli oyunu sahneye koymak hazırlığı içindedirler... Oyun, üç Yassıada mahkûmunun kemikleri üzerinde oynanmaktadır. Menderes, Zorlu ve Polatkan'ın cenazeleri, Eyüp Sultan'a nakledilirken, adeta bir karşı - ihtilâlin bayrağı haline getirilecek, fanatik kitleler 27 Mayıs aleyhine kışkırtılacak, gerekirse olaylar çıkartılacaktır. Ve böylece Anayasacı güçlerin dikkati tamamen biçimsel bir meseleye çekilerek arka planda kirli oyunlar büyük bir rahatlıkla yürütülecektir. Cenazelerin naklir'n tam Üniversitelerin açıldığı bir sıraya rastlatılması da bu oyunu açığa vurmaktadır. Öte yandan, hiçbir zaman halkın desteğiyle iş başına gelemecek olan bazı kuvvetler de, kısa yoldan iktidara ulaşmak imkânı bulabilecekleri umuduyla bu yangını körüklemekte, devrimci güçleri kışkırtmağa çalışmaktadırlar. Ama bu güçler oyunun farkındadırlar ve tuzağa düşmeyeceklerdir. Gençlik liderlerinin bildirisinde açıklandığı gibi devrimci güçlerin ölümleri görülecek hesabı yoktur. Mücadele üç kişinin kemikleri üzerinde değil, toplumun çıkarları üzerinde verilecektir!

Köylü efendimizdir:

Eski Efendimiz

Yeni efendimiz-

Parlamento
bu yıl da
toplumun
temel
sorunlarıyla
uğraşmayacak

Milletin vekilleri ne yapacak ?

Yeraltında yaşayan, boğaz tokluğuna gece gündüz sömürülen hastasına doktor, çocuğuna okul bulamayan insanların ülkesi Türkiye'nin milletvekilleri ve senatörleri dinlendirici bir yaz tatilinden sonra 1 Kasım'da parlamento-nun lüks salonlarında yine bir araya geleceklerdir.

Bir birleşimi 170 bin liraya mal olan Cumhuriyet Senatosu ile bir birleşimi 400 bin liraya mal olan Millet Meclisi çarşamba günü saat 15'ten itibaren çalışmalarına başlayacaktır.

Bu yıl da Millet Meclisi çalışmaları için 57 milyon lira Cumhuriyet Senatosu çalışmaları için 14,5 milyon lira, toplam olarak 71,5 milyon lira harcanacaktır.

450'si milletvekilliği ve 183'ü senatör olmak üzere 633 parlamenter ayda devlet kasasından 2 milyon 483 bin lira çekeceklerdir. 450 milletvekilinin yılda aldığı ücret toplamı 18 milyon 900 bin lirayı, 103 senatörün yılda aldığı ücret toplamı ise 7 milyon 686 lirayı bulacaktır.

Bu arada kendi ücretlerine bir zam yapacak olurlarsa bu miktarlar tabii daha da artacaktır.

Cumhuriyet Senatosu'nun bir yılda 87 birleşim yaparak en az dört saat çalıştığı kabul edilirse, her bir senatör saatte 120, dakikada 2 lira kazanmış olacaktır. Millet Meclisi'nde ise bu hesaba göre bir milletvekilinin gündeliği 300, saatte 75, dakikası ise 125 kuruşa gelecektir.

İşte yıllık ortalama geliri sadece 2200 lira olan Türk vatandaşları, yılda herbirine ortalama 42 bin lira ödediği vekillerin bu yıl da çok şey beklemektedir.

Parlamentodan beklenen, hem Türkiye'nin temel sorunlarına inmesi ve ülkenin geri kalmışlıktan kurtulma yollarını araştırıp bulmasıdır. Fakat, Ankara'nın siyasi çevrelerinde hâkim olan atmosfere göre, parlamento bu yıl da ülkenin temel sorunlarından çok, politikacılar ve iktidar için önemli olan konular üzerinde duracaktır.

Bu konuların başında Seçim Kanunu'nun ve Siyasal Partiler Kanununun değiştirilmesi, Tedbirler Kanunu'nun kaldırılması; «Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma Kanunu» adı altındaki Terör Kanunu'nun getirilmesi, Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kaldırılması gelmektedir.

İktidar, Türkiye'nin, ancak bütün bunlar gerçekleştirildikten ve Meclis içtüzüğü de bir çırpıda değiştirildikten sonra kalkınabileceğine inanmaktadır. İktidarın en büyük başı, kalkınmanın tam olarak en kısa zamanda gerçekleşebilmesi için parlamentoda üçte iki çoğunluğun sağlanmasının şart olduğuna inanmıştır. Üçte iki çoğunluğu sağlayabildiği gün kolları sıvayıp derhal anayasanın icabına bakacaktır.

İktidarın, Türkiye Büyük Millet Meclisini dikensiz bir gül bahçesi haline getirmeye çalışanların yolunda yürüdüğü her geçen gün biraz daha belirmektedir.

Bu yolda ilk teşebbüs, Millet Meclisi ve Senato başkanlık

ATASAGUN
(Rakipleri arttı)

divanlarının Süleyman Beyin isteğine uygun şekilde kurulması için yapılan çalışmalarıdır.

Gerçekten de, Parlamento'nun geçen dönemi kapanmadan yeni dönemde Senato ve Millet Meclisi başkanlarının kimler olacağı konusunda tahminler ve kulis çalışmaları başlamış bulunuyordu.

Geçen çarşamba gecesine kadar yerinde kalmasına muhakkak nazarıyla bakılan nispeten tarafsız Meclis Başkanı Ferruh Bozbeyli, o gece İsmail Sezgin ile Nuri Bayarın organize ettiği toplantıda yeniden seçilme şansını büyük ölçüde yitirmiştir. Irak dönüşü Demirelin bir işaretliyle harekete geçen Sezgin ile Bayar, Bozbeylinin değiştirilmesi için çalışmalara başlamışlardır. Çarşamba gecesine AP'nin «YEMİNLİLER» grubu bir yerde Bozbeylinin kaydırılması için planlar hazırlarken, bir başka yerde AP'nin sağ kanadı Bozbeylinin yerinde kalması için faaliyete geçmişlerdir.

Yeminliler tarafından bulunan ve Demirel tarafından da benimsenen formül şöyledir:

— Öyle bir aday bulmak ki bu aday gerek genel kurul, gerek komisyon çalışmalarında muhalefetin sempatisini üzerinde toplamış ve sivri olmayan bir kişi olsun...

Ve Yeminliler, bu nitelikler kişiliğinde taşıdığına inandıkları İsmail Hakkı Tekineli Millet Meclisi Başkan adayı olarak empoze etmeye başlamışlardır.

Cumhuriyet Senatosu Başkanlığı'na adaylıklarını koyacakların sayısı ise geçen hafta sonuna kadar yediye bulmuştur. İbrahim Şevki Atasagun, Haldun Menteseoğlu, Tekin Arıburun, Cahit Okurer, Hazım Dağlı, Turgut Cebe ve Celâl Ertuğ...

AP Grubu'nda Yigit Köker,

Ölümler üzerine kirli oyunlar ...

Tam Parlamento'nun ve Üniversitelerin açılacağı sırada üç Yassıda mahkûmunun cenazelerinin nakli meselesi gündün konusu haline gelmiştir.

Menderes, Polatkan ve Zorlu'nun aileleriyle Bakanlar arasında yapılan uzun bir görüşmeden sonra Adalet Bakanı Hasan Dınçer, cenazelerin 3 Kasım'da İmrah'dan alınarak Eyüp Sultan'a nakledileceğini açıklamıştır.

Cenazelerin nakli, özellikle Bayar ve eski Demokratların tahrikleriyle ailevi bir mesele olmaktan çıkartılarak siyasi bir gösteri haline getirilmiştir. Aşırı sağcı çevreler de, Atatürk'ün ölüm yıldönümü olan 10 Kasım'a bir hafta kala yapılacak olan cenaze töreninin devrim aleyhtarı bir gösteri haline gelmesi için ellerinden geleni esirgememektedirler. Bu arada «kestirme yoldan» iktidar peşinde koşan bazı çevreler de bir karışıklık ortamı yaratmak için cenazelerin hâdiseli şekilde nakledilmesi için kışkırtılmalarda bulunmaktadır. Ve en önemlisi, cenazelerin naklinde çıkarılacak olaylarla halkın dikkatli başka taraflara çekilerek ulusal çıkarlarımızı baltalama hesapları yapılmaktadır.

Türk sosyalistleri ve Anayasa düzeninin savunucuları, olayları soğukkanlılıkla izlemek ve tuzağa düşmemek için çok dikkatli olmak zorundadırlar. Bu konuda en yerinde uyarıyı, TMTF 2. Başkanı Faruk Yalnız ve arkadaşları bir bildiri yayımlayarak yapmışlardır. Bildiride özetle şöyle denilmektedir:

«Son günlerde gerici çevrelerle çıkarları, halkın çıkarlarıyla çatışan bir kusun zümreler ve kişiler 27 Mayıs devriminin hem halk vicdanı, hem de yasalar önünde mahkûm ettiği üç ölüyü paravana ederek Türk kamuoyunu oyalamaktadırlar.

His ve merhamet ilücekarlarının her türlü aracı kullanarak alevlendirmeye çalıştıkları hareket, Türk halkının gerçek sorunlarını anlayıp öğrenerek yaşamamasını önlemek ve bu yoldan siyasal çıkarlar sağlamak amaçlarını gütmektedir. Halka sorunlarını her türlü olanağı kullanarak anlatmayı amaç bilen biz devrimci gençlik örgütleri, bu konuda halkımızın uyanık olmasını dilemekten ötede bir eylemde bulunacak değiliz. Bilmekteyiz ki, bu tip olayların arkasın-

da dönen oyunlar başkadır. Onlar bu kez gençliği heyecan dalgalanmaları içine atamayacaklar ve biz bu gürültünün arkasından hangi masalarda hangi ülke çıkarlarının satılığa çıkarılacağını yakından izleyeceğiz.

Bizim ölümlerle ve ruhlarla görülecek hesabımız yok.

Büyük Türk ulusu, petrolün maddenlerin, dış ticaretin, eğitimin yabancılara elindeyken ve sömürülürken ülkenin 35 milyon metrekaarelik bir alanında yabancı bir devlet hüküm sürerken senin de ölümlerle geçirecek zamanın yok.

Bu büyük bir tuzaktır. Gözlerini dört açarak beklemek zorundasın. Burada gafillerin asıl amacı hiçbir zaman üç ölüyü oradan alıp buraya gömmek değildir. Senin dikkatin ölümlere çekildikten sonra baltalanacak çıkarlarını ve döndürülecek ekonomik dolapları yakından izlemelisin.

İnanıyoruz ki, hırsızların gökyüzünü gösterip cebinden paralarını çaldıkları bir adam durumuna düşmeyeceksin.

Gençliğin her zaman ser'in yanında-dır. Yanında olacaktır.»

Parlamentoda son durum

PARTİ	Senatör	M. Vekili	Toplam
A. P.	96	245	341
B. P.	—	1	1
C. H. P.	29	96	125
C. K. M. P.	2	7	9
G. P.	16	33	49
M. P.	1	16	17
T. İ. P.	1	14	15
Y. T. P.	2	17	19
Tabii Senatör.	18	—	18
Kontenjan Senatörü	13	—	13
Bağımsız	4	17	21
Açık	1	4	5
Toplam	183	450	633

Macit Zeren ve Halûk Berko' un liderliğini yaptığı gençler ise, Cumhuriyet Senatosu Başkanlığı'na kendilerinden birinin getirilmesini sağlamaya çalışmakta ve Turgut Cebe'nin ismini öne sürmektedirler.

Millet Meclisi ve Cumhuriyet Senatosu başkanlıklarına istediği adamları getirebilirse,

BOZBEYLİ
(İstenmeyen adam!)

Demirel tasarılarını parlamentodan daha kolaylıkla geçirebilecektir. Bununla beraber Demirel'in etrafı, Bozbeyli yerinde kalsa dahi bu dönemde hükümetin getirdiği tasarıları muhakkak surette parlamentodan geçireceklerini ve Çetin Altan'ın dokunulmazlığını ne bahasına olursa olsun kaldıracaklarını söylemektedirler.

1968 yılında mahallî seçimlerin ve Senato kısmî seçimlerinin yapılması söz konusu olduğuna, hattâ geneî seçimlerin de bir yıl öne alınması ihtimali bulunduğu göre, iktidar Seçim Kanunu'nu bu yıl muhakkak surette değiştirecektir. İktidarın amacı, millî bakiye sistemini kaldırarak özellikle sosyalist Türkiye İşçi Partisi'nin parlamentoya fazla üye sokmasını önlemektir.

Demirel Hükümeti, Terör Kanunu'nu parlamentodan geçire-

bilmek ve bu konuda AP Grubu'nun mutlak desteğini sağlayabilmek için Tedbirler Kanunu'nun kaldırılmasını vadetmektedir. Ancak sadece AP Grubu'nun desteğini sağlamak bu tasarıyı parlamentodan geçirmek için yetmeyecektir. Hemen bütün muhalefet partilerinin, kendi varlıkları da tehlikeye düşeceği için bu tasarıya direnmeleri beklenmektedir. Kaldı ki, kanun tasarısının metni geçen yıl üç defa ANT tarafından açıklandığı zaman kamu oyunun ve anayasa güçlerinin gösterdiği şiddetli tepkinin bu yıl daha da artacağına gözden uzak tutmamak lâzımdır. Bununla beraber iktidar, bu tasarıların amacının sadece TIP'i ortadan kaldırmak olduğunu ileri sürerek diğer muhalif partilerin de desteğini sağlamaya çalışmaktadır. Terör Tasarısının Mecliste görüşülmesi, hemen bütün partiler için bir «anayasaya bağlılık» sınavı olacaktır.

Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kaldırılması için Millet Meclisinin aldığı kararın Anayasa Mahkemesi'nde derhal geri çevrilmesi ise geçen dönem AP için büyük darbe olmuş ve seçim bölgelerinde seçmenleri AP milletvekillerini «bir kişiyle baş edemediniz...» diye yerin dibine batırmışlardır. Seçim bölgelerinden hırsırları kamçılanmış olarak dönen AP milletvekilleri geçen dönem başarısız oldukları şeyi bu dönem sonuçlandırmak için şimdiden kulis faaliyetine başlamışlardır.

Demirel iktidarı, bütün bu tasarılarını gerçekleştirebilecek midir? Parlamentodan bu tasarıları ve kararları geçirse bile, Anayasa Mahkemesi barajını aşabilecek midir? Bunu zaman gösterecektir.

Ancak ortada bir gerçek vardır ki, o da, yılda devlet bütçesinden 27 milyon lira yakın para alan parlamentolarımız bu dönemde de vatandaşın gerçek derdlerine eğilmeyecek, kısır çekişmeler içinde bir yılı geçireceklerdir.

Bunun böyle olması da tabiidir. Çünkü koskoca parlamentoda nüfusun yüzde 98'ini teşkil eden emekçi halkın temsilcileri 15 kişiyi geçmemektedir. Aybar'ın dediği gibi, TIP dışındaki bütün partiler kapitalistlerin temsilcisidir. Böyle bir kadronun, yüzde 98'in sorunlarına eğilmesi mümkün değildir. «İşçi köylü kendi meclisine doluncaya kadar» da parlamentoda, 2200 lira yıllık gelirli asillere karşı 42 bin lira yıllık gelirli vekillerin küçük oyunlarına sahne olacaktır...

Milliyetçilik

Yirminci yüzyılda, hele geri kalmış bir memlekette, hele sömürgecilik belası altında bulunan, sömürgecilerce sınısıkı sarılmış bir memlekette milliyetçiliği tanımlamak zor olmasa gerek. Ama gel gör ki, bu kadar belli, bu kadar açık seçik bir kavram üstünde bile birbirimize bir çoğu bize kanlarıyla milliyetçilik ördüyoruz. Geri kalmış öteki milletlerden nektari verdikleri halde bile, çağımızda kanla verilen milliyetçilik örneklerini her gün yaşadığımız halde. Hiç olmazsa bu basit, bu açık seçik kavram üstünde anlaşılabilir.

Yirminci yüzyılın sömürgecileri ne istiyorlar, amaçlarına varmak için hangi araç kullanıyorlar, ne biçim bir savaşlar, buna bilmekte, hem de çok iyi bilmekte fayda var.

1— Beynelmül millet sömürgeciliğinin ıslah çağı. Bu çağda sömürgeciler askerlerini gönderip bir memleketi ıslah ediyorlar, zor kullanıyorlar, o memleketin halkını tutsak ediyorlardı. Bu safhanın adına Kolonyalizm dediler. Kolonyalizm çağı sömürgecilik bir milleti toptan soyup soğana çeviriyordu. Burjuvasını, proleterini, yani her sınıfı, yani her bölüğü... Kolonyalizm çağının Millî Kurtuluş savaşları, bu yüzden, bir sınıf savaşı değil, bir milletin toptan savaşı niteliğini kazanıyordu. Burjuvalar sömürgecilerin işbirlikçisi oluyor, onlara kulluk ediyorlardı ama, millî burjuva dedikleri bir bölük de Millî Kurtuluş Savaşlarına katılıyor.

2— İkinci Dünya Savaşından sonra, çoğunlukla, sömürge memleketlerden sömürgeci askerlerini çektiler. Sözümona bağımız milletler doğdu. Bu bağımız milletler alay-ı vâlâ ile Birleşmiş Milletler'e de girdiler. Bilim adamları hemen iş sezdiler ve hemen sömürgecilerin oyununu anladılar. Askerlerden sonra gelen sömürgecilik başka türlüydü ve daha yaman, daha korkunç bir sömürgecilikti. Adına YENİ SÖMÜRGEÇİLİK dediler. Yeni sömürgecilik, birinci sömürgeciliğin deneylerinden bir faydalanmaydı. Sömürgeciler ıslah ettikleri topraklarda yeni bir insan türü keşfetmişlerdi. Bu, geri kalmış memleketlerde doğmuş, gelişmekte olan yeni bir sınıftı. Burjuvaya özenen, onu taklit eden bir sınıftı. Bunun adına da komprador burjuvazisi dediler. Bunlar sömürgecilerin geri kalmış memleketlerde menfaatlerinin bekçileri oldular. Sömürgecilerle işbirliği edip, onların çekip giden ıslah güçlerinin, askerlerinin yerini tutup kendi milletlerini onlar adına sömürmeğe başladılar. Ve sömürgecilerin askerlerinden daha zalim oldular. Kendi milletlerinin milliyetçilerine karşı. Olmadık işkenceler, insan soyunun utanacağı alemler yaptılar. Bir çeşit demokrasi oyunuy-

la komprador burjuvazisi diktatoryası kurdular. Memleketlerin tek mil ekonomileri elerinde olduğu için basını ele geçirdiler. Bütün propaganda araçlarını ele geçirdiler. Din kurumlarını ele geçirdiler. Milliyetçilik kavramı kutsal bir kavramdı, ona el koydular. Gerçek milliyetçileri vatan haini ilan ettiler. Ve milletler komprador burjuvasının bu oyunlarını bir süre için yuttu. Şimdi, bu günlerde, sömürgecilerin ajanları olan komprador burjuvalarına karşı. Albaylara karşı olduğu gibi Millî Kurtuluş Savaşları, Millî Direnmeler başladı. Bugünler dünyamızın geçti günleridir.

Komprador burjuvazisi bütün bir milleti, sömürü sürüp gitsin diye maddi ve manevi yok etmeğe çalışırken, bu komprador burjuva sınıfına karşı çıkacak sınıf hangi sınıf olabilir? Elbette proleterya sınıfı. Bir de yan güçler var. Bu güçler çoğunlukla bürokrasi yöresinde kümelenen bir insan bölüğüdür. Sınıf niteliği göstermez. Bu bölük, faydası gerektirdiğinde burjuvaziyle, faydası gerektirdiğinde proleterya ile işbirliği yapar. Cumhuriyet devrinde bu bölük ilk zamanlarda halkla işbirliği yapar gibi olmuş, sonra halkla işbirliği işine yaramayacağı için, kaburgasından bugünkü komprador burjuvasını çıkarıp, sonra da onunla işbirliği yapmıştır. Bu bölük sonuna kadar komprador burjuvasıyla işbirliği yapacak demiyorum. Bugünlerde bu bölüğün menfaatleri komprador burjuvasının menfaatleriyle çatışıyor. Proleterya ile bir işbirliğine gidebilir. Ve bu yan güçler dediğimiz güçler geri kalmış memleketlerde, hele Türkiye'de büyük güçlerdir. Örgütü güçlerdir. Yalnız bu güçler kiminle işbirliği yapacaktır? Halk güçleriyle mi? Komprador burjuvasıyla mı? Bütün mesele bu...

Geride kalmış memlekette ister istemez, komprador burjuvası tutumundan dolayı, beynelmül millet sömürü şebekesinin ajanı olduğundan dolayı; Millî Kurtuluş Savaşları sınıf savaşı oluyor. Proleterya, ister istemez, millî hareketin temel taşı oluyor. Yan güçler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar Millî Kurtuluş Savaşlarının temel taşı olamazlar. Sınıflar yan güçlerin ardından gidemezler. Ancak yan güçler sınıflarla birlik olurlar. Bu, bilimsel bir gerçektir.

Bizim çağımızda Millî Kurtuluş Savaşları, yukarıda sayıp döktüğüm nedenlerden dolayı, bir sosyalizmi kurma savaşı niteliğini kazanmıştır. Millî Kurtuluş Savaşı artık sosyalizmi kurma savaşıdır.

Bölmeli kafalarımızı azıcık daha durulaştırıp, millî gücümüzün can damarı olan yan güçleri, millî hareketin temel direği olan emekçinin yanına, sosyalizmin bayrağı altına çağıracağız. Bilmeliyiz ki, millî kurtuluş hareketinin başka türlü çağımızda mümkün değildir.

GEZİLER

• TIP Lideri Aybar Doğu gezisini tamamladı

TIP Genel Başkanı Aybar, Doğu Anadolu gezisini hafta sonunda tamamlamıştır.

Her gittiği yerde doğuluların büyük ilgisiyle karşılanan Aybar, Ağrı'da 6. Doğu Mitinginde yaptığı konuşmada «Bu mitingler haksız ve insafsız durumu protesto etmek için düzenlenmiştir. Bu mitingler, halkın haklarına sahip çıkma-

sının ilk adımıdır.» demiştir. Iğdır'da Demirel'in «Emek-Sermaye Semineri'ne gönderdiği mesajı eleştiren Aybar, Başbakan'ın İnkarının 3-5 kuruluş zam istediğini Anayasaya aykırı olduğunu iddia etmek, gasfetine düştüğünü söylemiş. Ardahan'da da 1969 da sona erecek NATO anlaşması hakkında bir karara varmadan önce iktidarın muhalefet partileri ile de temas etmesini istemiştir.

TIP Lideri Posof'ta partilerin durumunu tahlil ederek, «Mücadele sermayedarların partisi AP ile emekçi halkın partisi TIP arasında geçmektedir. Öteki partiler ya tamamen silinecekler, ya da gücünü kaybeden kuruluşlar hali-

ne geleceklerdir.» demiştir.

Son olarak Sarıkamış'ta konuşan Aybar, «Tarihimizin dönüm noktasında bulunuyoruz. Halkın eliyle sosyalizme geçiş dönemine giriyoruz» diyerek, halkın siyasi partileri kendi yaşantısının mihengine vurmağa başladığını söylemiştir.

Öte yandan, gezisi sırasında TIP'i «tehlikeli» ilan eden, «Sosyalizmin fazlası ölümdür» diyen ve Sovyet sınırını «Ortanın Solu'nun bittiği yer» diye nitelerek daha soldakileri Türkiye dışına iten CHP Genel Sekreteri de geziden dönmüştür. Ecevit'e gittiği yerlerde halk, «Şimdiye kadar neredeydiniz?» diye sormuştur.

Yaşar Kemal

Maden işçileri kapitalistlere cevap veriyor

• İşçiler kendi öz partilerini benimseyecek, devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olacaklardır..

Uluslararası Metal İşçileri Sendikası Genel Sekreteri Gradel, Maden-İş Kongresi'nde konuşuyor...

Tarabya Otel'i'nin lüks salonunda işadamları geçen hafta işçi sınıfının politikaya girmemesi yolunda fetvalar verirken Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın Beyazıt'ta yapılan kongresinde işçi sınıfının gerçek temsilcileri Türkiye'nin sorunlarına nasıl sahip çıktıklarını ortaya koymuşlar ve siyasal sendikacılık hareketinin başlaması zamanının geldiği üzerinde karar birliğine varmışlardır.

İktisadi Araştırmalar Tesisi'nin düzenlediği «Türkiye'de Emek ve Sermaye Münasebetleri» seminerinde İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Şahap Kocatopçu, işçilerin siyasal bir örgütte toplanarak memleket sorunları üzerinde birinci derecede söz sahibi olmalarının ancak sanayii çok gelişmiş memleketlere yararlar sağlayabileceğini söylemiş ve «Son yıllardaki grevler ekonomik olmaktan çok politik nedenlerle çıkmıştır. Bazı ideolojiler, yabancı sermaye ve Amerikan düşmanlığı, bazı grevlerde rol oynamıştır. İşçiler bazı Amerikan işyerlerindeki yüksek yaşama koşullarına rağmen grev yapmışlardır.» demiştir.

Koç Holding A. Ş. Genel Müdürü Hulki Alışbah da işçi sınıfının siyasete karışması konusu üzerinde durarak şunları söylemiştir:

«Sendikaların politik tesirlere hâkim olması memleket menfaatine aykırıdır. Böyle bir ihtimal, daha şimdiden sanayii ürkütmektedir. İstenmeyen ideolojilere Parlamento yolu ile de olsa kaymak zararlıdır. Esasen politikacılar oy kaygısıyla sendikacılara yeterince tâviz vermektedirler.»

Özel sektör temsilcilerinin konuşmalarından anlaşıldığına göre, egemen sınıflar, işçi sınıfının da memleket yönetiminde söz ve karar sahibi olmak istemesi ve bu yolda örgütlenmesi karşısında büyük telaş içindedirler. Politik hayatı sadece kendi kontrollerinde bulundurmamak, emekçilere sadece bir idare edilenler sürüsü olarak görmek istemektedirler.

Ne var ki, Türkiye artık işçi sınıfının «politika dışı» sayıldığı dönemi çoktan aşmıştır. İşçi sınıfının kendi öz

partisi Parlâmentoda temsil edilmektedir ve devrimci sendikalar, siyasal güç olarak etkinliklerini ortaya koymaktadırlar.

Nitekim geçen hafta yapılan ve dört gün süren Türkiye Maden İşçileri Sendikası XVIII. Merkez Genel Kurulu toplantısında bu tutum açıkça belirtilmiştir. Yönetim Kurulu tarafından kongreye sunulan bin sayfalık çalışma raporunda devrimci sendikaların siyasal bir güç haline gelişine ilgili olarak şu görüşler yer almaktadır:

«İşçilerin menfaatleri, yalnız grev hakkı elde etmek, yalnız toplu sözleşme yetkisine kavuşmak, yalnız sigorta kamunlarında değişiklikler istemekle olmaz. İşçiler bir bütün olarak devlet yönetiminde sorun taşımak, devlet yönetiminin gelişinde söz ve karar sahibi olmalıdır.

Geri bırakılmış ve büyük emperyalist ülkelerin pazarı durumunda bulunan ve az gelişmişlikten kurtulmak, her bakımdan bağımsız bir ülke durumuna gelebilmek için

ikinci bir kurtuluş savaşı veren Türkiye'mizde ilerici, devrimci örgütler, bilhassa kolektif eylemde bulunmak zorunluluğundadırlar. Türkiye'mizde sınıfsal örgütlerin başında ve en önünde işçi sınıfının temsil eden sendikalar gelmektedir. Bu gerçekten hareket edersek, Türk işçi sınıfının toplumdaki diğer sosyal örgütlere öncülük etmesi zorunluluğu vardır.

Şimdiye dek çeşitli yanıltmalarla işçi sınıfının bir politik güç olması kasten engellendi... Kitaplarında bunları yazdılar, fakat eylemde yazdıklarına karşı çıktılar. İşçi sınıfını kandırdılar. Kendi siyasal örgütlerini ayakta tutmanın ve devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olmanın formülü mutlak ve mutlak, en güçlü sosyal sınıf olan emekçi sınıfının oylarının kendilerinden yana kanallı olmasıydı... Bir de kendilerince sağlam bir gerekçe bulmuşlardı... Bu gerekçeye gözü kapalı pek çok işçi lideri de yıllar yılı kafa salladı. Sormak gerekir kapitalist sınıf teorisyenlerine: İşçi sınıfı bilinceye vardık-

tan sonra neden çeşitli partilerde olsun? Kendi sınıflarının partisinde olsunlar. Siyaset madem ki cambazlık, madem ki kötü birşey o halde neden kapitalist düzende hep siyasetçiler kapitalistlerden?

Madem ki Parlâmentoda söz sahibi olmak ve demokratik usullerle iktidara geçerek benimsemiş olan ve işçi menfaatlerini ilk planda tutan bir programı yürütmek, ancak bir siyasi parti yolu ile olmaktadır. Bu durumda yapılacak tercih «dost» bir partiyi seçmek yerine, kendi siyasi partisini kurmak, kurulu olan varsa onu benimsemektir. Amerikan tipi, ideolojiden yoksun ve yalnız toplu pazarlık üzerine dayanan sendikacılık hareketi şimdi eskimiş bir sendikacılık tipidir.»

Kongrenin açılışına çağırılan Üniversite öğretim üyeleri, yazarlar, gençlik temsilcileri ve devrimci aydınlar da konuşmalarında Türkiye'nin bugünkü ekonomik ve siyasi yapısını ortaya koyarak işçi sınıfının siyasal hayata ağırlığını koyması gerekliliğini savunmuşlar ve egemen sınıflara susturucu cevaplar vermişlerdir.

Kongrede işçi delegeleri de bu görüşlere katıldıklarını bildirmişler. Maden İş Sendikası'nın DİSK'i kurmak suretiyle işçi hareketinde atıldığı ileri adımı bütünüyle desteklediklerini ve siyasal sendikacılığa dönüşü tasvip ettiklerini ortaya koymuşlardır.

Bilindiği gibi, Amerikanofil Türk-İş Teşkilatına karşı kurulan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonunun kurucuları arasında Lâstik İş, Basın İş ve Gıda İş sendikalarıyla birlikte Maden İş Sendikası da bulunmaktadır. Maden İş Başkanı Kemal Türkler, aynı zamanda, DİSK'in Genel Başkanı'dır.

Türk işçi hareketleri tarihinde önemli bir yer tutacak olan kongre, Maden İş Sendikası Başkanlığına Kemal Türkler'i, başkan yardımcılıklarına Şinasi Kaya, Hilmi Güner, Cavit Şarman'ı ve genel sekreterliğe de Ruhi Yümlü'yü seçmiştir. İki yıl görevde kalacak olan yöneticiler,

TÜRKLER KUAS İLE (DİSK'in kurucuları)

önlümüzdeki dönemde siyasal sendikacılık hareketini hızla geliştireceklerini söylemişlerdir.

Egemen sınıfların bütün telaşına rağmen, işçi sınıfı bağımsız bir politik güç olarak siyasal hayatta ağırlığını her geçen gün daha fazla duyuracaktır. Koç'ların, Kocatopçu'ların, Alışbah'ların direnmelerine rağmen...

BU KİM ?

Her devrin adamı olan, bir Bakanın kendisi hakkında «Bu adam kullanılır, fakat güvenilmez» dediği ve ihlâatçılarla yakın ilişkisi bulunan profesör kimdir?

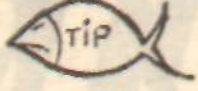
Sollar Sağdır, Sağlar Ölü

İskatçı kahvelerine döndü gazeteler... İkinci yer beğendiremedik cenaze sahiplerine... Büyük şehir, tabii İstanbul; her semtin bir meziyeti var... Azim mu-nakasından sonra, Eyüp Sultan'da karar kıldı... Ama neresine Eyüp'ün? bir de mesele var... Düşün, taşın... sonunda, sağlıklarında hiç otomobilden inmemiş olduklarını düşünüp, rahmetlileri türbenin yanındaki otoparka taşıyalım, dedik... Tamam mı? tamam!.. Gelgelelim; şimdi de naaşların İsmail'den nakli için hükûmete gün beğendiremiyoruz...

İnan olsun, yüksündüğünden anlatmıyorum size bütün bunları. Ağam-paşam Süleyman da söyledi, Türk milletinin ölülerine saygısını çok görmemek lazımdır. Halkın biri olsa, neyse; tular bacasından, atardık çukurun birine. Ama bunlar seçkin kişiler... halkın sevdiği, handiye aziz mertebesine çıkardığı ve, asıl, galiba, bize daha fazla azizlik etmeden güttüfer diye, halkın irtihallerine için için sevindiği kimseler bunlar.. N'apılsa az.. Bana salâhiyet verseler, alimallah, Cambül Erher'den hafızlar çağırır, Altınca Filo'nun bandosunu davet ederdim merâsimet.. Düşün bir keret.. bir yandan tekbir sesleri, bir yandan da Amerikan Deniz Piyadesi Marsı.. Ve dizedim bütün Kore gazilerini, kimi koltuk değnekli, kimi kör... Yok, kardeşim, yok! n'apılsa az böyle mubarek ölülerin hâtrâsı için... Ağam-paşam Süleyman da söyledi, ölülere saygımızı çok görmemek lazımdır!

Peki ama, diyeceksin, Hürriyet'de gördüm geçen gün, Ankara'da dört satılık (1) serseri (1), Hasan-Âli Yücel'in mezarını altüst etmişler. Hani ölülere saygımız vardı? diye soracaksın... Onu bilmiyecek ne var!.. Hasan Âli Yücel ölü değil bir keret... SOLCU...

Can YÜCEL

«Büyük balık küçük balığı yutar demişler, bok yemişler...»

İşçi sınıfı ve T.i.P. (II)

FETHİ NACİ

"Sosyalizmin yakın hedefleri ve işçi sınıfı açısından Türk işçi sınıfı ile Türkiye İşçi Partisi arasındaki ilişkileri ilk yazımda (ANT, 26 Eylül 1967) çözümlemeye çalışmışım. Bu yazıda aynı konunun bir başka görünümünü çözümlemeye çalışacağım.

Sanayide çalışan vasıfsız işgücünün büyük çoğunluğunu köylü - işçiler meydana getirmektedir. Bunlar, köyle bütün bağlarını koparmayan, bir ayağı şehirde bir ayağı köyde olan işçilerdir; genellikle bir süre fabrikalarda çalışmakta, sonra gene köylere dönmektedirler. İkinci Beş Yıllık Kalkınma Planı'ndaki şu sözler çok ilgi çekicidir: «Şehre gelen yeni nüfus, kırsal ilişkilerini devam ettirmekte ve bu ilişki işgücü hareketliliğinden beslenme şekline kadar çeşitli alanlarda kendini göstermektedir... Güç şartlara rağmen, şehirleşmenin bu safhasında şehir yeni gelenlerin önceki hayatlarına oranla daha mutlu oldukları anlaşılmaktadır.» (s. 16).

Burada, üzerinde önemle durulması gereken bir durum vardır. Türkiye'deki işçi ücretleriyle köylü gelirlerini karşılaştırmak, bizi çok ilgi çekici sonuçlara götürebilir.

Türkiye'de, 1966 yılında, sanayi işçilerinin ortalama asgari ücreti, işçilere sosyal yardım sağlayan işyerlerinde 11,5 lira, sosyal yardım sağlamayan işyerlerinde ise 12,4 liradır. Günlük ortalama işçi kazançları ise, 1965'te, kamu sektöründe 37,85 lira, özel sektörde 20,90 liradır.

Oysa toplam tarım işletmelerinin yüzde 68,78'ini ve işlenen toprakların yüzde 24,8'ini teşkil eden 1 - 50 dekar büyüklüğündeki 2.132.288 işletmede çalışan köylüler için fert başına yıllık gelir sadece 485 liradır. (Bütün rakamlar Plan'dan alınmıştır, F. N.) Yani sosyal yardım vermeyen işyerlerinde en düşük ücretle çalışan işçiler, bu köylülerin bir yıllık gelirlerini 39 günde kazanmaktadırlar. Toplam tarım işletmelerinin yüzde 27,51'ini ve işlenen toprakların yüzde 41,7'sini teşkil eden 51 - 200 dekar büyüklüğündeki 832.825 işletmede çalışan

köylüler için fert başına yıllık gelir 1.117 liradır. Yani sosyal yardım vermeyen işyerlerinde en düşük ücretle çalışan işçiler, bu köylülerin bir yıllık gelirlerini 90 günde kazanmaktadırlar.

Bu rakamların ortaya koyduğu bir gerçek var: İşçi sınıfının büyük çoğunluğunun içinde yaşadığı sömürü şartları, köyden şehre akın eden işsiz köylü kitleleri için «Önceki hayatlarına oranla daha mutlu» yaşama şartları olmaktadır. Köylü-işçilerin, bir yandan fabrikalardaki sömürü şartlarını önceki hayat şartlarının üstünde bulmaları, bir yandan da sürekli olarak çalışmayıp sık sık köylere dönmeleri, bu işçi çoğunluğunun işçi gibi düşünür duruma gelmesini önlemektedir. Devrimci sendikaların bunları eğitmesi -imkânsız değilse- çok güçtür. Bu çoğunluk, fabrikaların verdikleriyle yetinme eğilimi ve işlerini kaybetme korkusu içindedirler. Çünkü, işe girerlerken, fabrika kapılarında kendileriyle birlikte bekleyen işsiz yığınlarını görmüşlerdir. Burada Frantz Fanon'u anmanın yeridir: «Gelişmesinin ilk basamağında olan şehir proletaryası bir dereceye kadar imtiyazlıdır. Kapitalist memleketlerde proletaryanın kaybedeceği bir şey yoktur; o, muhtemelen, her şeyi kazanacak olandır. Sömürgeleşmiş memleketlerde ise proletaryanın kaybedeceği çok şey vardır.» (Les Damnés de la Terre, p. 34)

Geçen yüzyılın ortalarında Marx ve Engels, Avrupa işçi sınıfının sosyal piramidin tabanını teşkil ettiğini söylerlerken şüphesiz haklı idiler. Sınai devrim döneminde Avrupa proletaryasının hayat şartları, öteki bütün sosyal sınıfların ve köylülerin hayat şartlarından çok daha berbatı. (Marx'ın Kapital'de -Birinci Cilt, Beşinci Kitap, s. 67-152- İngiltere'deki ve İrlanda'daki feci durumunu anlattığı tabaka «tarım işçileri» dir, «köylüler» değil. Lenin de, «Rus Sosyal - Demokrasinin Toprak Programı» adlı yazısında şöyle diyor: «Batının toprak sahibi köylüsü halkçı harekette

oynamacağı rolü evvelce oynamış, bugün işçi sınıfının durumuna nispetle imtiyazlı olan kendi durumunu savunmaktadır.» Bunun için, sınıf çıkarları gibi, devrimci mücadele gibi, köklü değişiklikler gibi fikirler, işçiler arasında kolaylıkla yayılarak, işçilere kolaylıkla nüfuz edebiliyordu. Oysa, genel olarak Üçüncü Dünya'da, özel olarak Türkiye'de işçi sınıfının durumu daha başkadır; işçi sınıfı ve özellikle sanayi işçileri köylülerin yaşama şartlarından daha iyi yaşama şartları için dedirler. Dünyın köylüleri ya da köylülerinin çocukları olan sanayi işçileri bu gerçeği bittencrübe bilmektedirler. Köyden gelip fabrikalarda iş bulanların çoğu, sosyal durumlarının köklü bir şekilde düzeldiği inancı içindedirler. Köylerdeki gizli işsizlikle şehirlerdeki açık işsizlik buna eklenince, iş bulmuş işçilerin «sömürü şartları» dediğimiz şartlara bile dört elle sarılmalarına; fabrika kapılarında bekleyen işsiz yığınların ise, Nasrettin Hoca'nın «Biraz da biz ölelim!» demesi gibi, «Biraz da biz sömürülelim!» özlemi içinde olmalarına şaşmamak gerekir. Nitekim 1963 - 1966 yıllarında yapılan 170 greve katılan işçi sayısı sadece 22.438'dir. Grevler dolayısıyla kaybolan iş günü 873.127'dir. «Bir milyon sigortalı işçinin yılda 300 günlük çalışma gücüne karşılık grevle kaybedilen iş gücü miktarı binde 2 oranındadır. Batı memleketlerinde bu oran bazı yıllarda %2, %3 nispetlerine yükseldiğine göre, yurdumuzdaki iş gücü kaybı Batı memleketlerinin onda birinden daha azdır.» (Grevler ve Toplu Sözleşmeler, Hilmi Özen, Cumhuriyet, 29 Ağustos 1967).

işçi sınıfının, özellikle sanayi işçilerinin geniş köylü kitlelerine göre, göreceli (nisbi) de olsa, daha iyi yaşama şartları içinde bulunması, gizli ve açık işsizlik, işçi sınıfının mücadele gücünü azaltmakta, evdeki bulguru çarşıdaki pirince tercih eden bir zihniyetin gelişmesine yol açmakta, ve mücadele eksikliği işçi sınıfının bilinçlenmesini büyük ölçüde geciktirmektedir.

Bu konuya devam edeceğiz.

ÇELİĞE KARŞI BAMİBUNUN SAVAŞI

Mehmet Ali AYBAR

Amerikan Senatosunun kabul ettiği yeni savaş bütçesi 69.9 milyar dolar. Aşağı yukarı Türkiye'nin 10-12 yıllık milli geliri. Halkımızın 12 yıllık alın terine bedel olan bu paranın büyük kısmını Amerika VIETNAM halkını ezmek için, bir yılda harcayacak. Savaşın önümüzdeki aylarda daha da giddetleneceği anlaşılmaktadır. Pentagon çevreleri artık savaşın bir kaç ayda bitebileceği fikrinden vaz geçmiş, uzun yıllar sürececek bir savaşa kendilerini alıstırmış görünüyorlar. KUZEY VIETNAM'ın karadan istilasına izin vermesi için Johnson'a baskı yapıldığı haberleri dolayısıyla. Ve San Antonio'daki son konuşmasında Johnson:

«Amerikanın geleceği Güney Doğu Asyada tayin olmaktadır» diyor.

Bir yandan da Teksaslı sığır çobanı kurnazlığı ile barış görüşmelerine hazır olduklarını söyleyerek, yeni TIRMANMA'ların, cinayetlerin sorumluluğunu VIETNAM'lara yüklemek istiyorlar.

Bizim de savaşımız

Son olaylar VIETNAM savaşının mahallî âlemede bir sömürge savaşı olduğunu ortaya koymuştur. VIETNAM savaşı, batı sadece Güney Doğu Asyada hâkimiyet kurma amacı güden bir savaş da değildir. VIETNAM savaşı Amerikan emperyalizmine dünya hâkimiyeti kapılarını açacak nitelikte bir savaştır. Amerika'nın bunca fedakârlığa katlanmasının, «Boy» larını ateşe atmasının nedeni budur. Savaş Amerika kazanırsa, bütün özgürlük savaşlarına, başlamış ve başlayacak bütün milli kurtuluş hareketlerine, öldürücü bir darbe indirilmiş olacaktır.

Fakat savaşı VIETNAM halkı kazanırsa, fukara VIETNAM halkı köcs Amerika'yı yurdundan atarsa; bu yalnız Amerikanın değil, bütün EMPERYALİZM'in yenilgisi ve bütün mazlûm milletlerin zaferi olacaktır. Canevinden yaralanan Emperyalizm artık bir daha belini doğrultmaya .k. sömürçülük, sömürgecilik tarihe karışacaktır. Zira dünyanın bütün sömürülen, fukara, köle milletleri, daha büyük bir hınc ve yürekle, çığ gibi emperyalizmin üzerine çullanacaklar, işini biteceklerdir.

VIETNAM halkının savaşı, bundan dolayı bütün mazlûm milletlerin savaşıdır. Ve şüphesiz Johnson'un VIETNAM'la bir tuttuğu TÜRKİYE'nin, fukara halkımızın savaşıdır.

Celiği yenecekler

1954'te GÜNEY VIETNAM'da 200 «danışman» vardı. 1959'da «danışman» ve «uzman» Amerikalıların sayısı 2.000'e yükseldi. 1963'te «danışman»lara silâhlı kuvvetler eklendi. Sayıları 16.500'ü buldu. Bugün ise 7. filo hesaba katılmadan Amerikan işgal kuvvetlerinin mevcudu

480.000 civarındadır. Buna mevcudu 800.000 kişiye varan kiralık peyk kuvvetlerini de eklemek gerek. 1.200.000 mevcuttu modern bir ordu. 2.300 ağır top, 2.300 tank, 4.300 uçak ve 230 savaş gemisi ile korkunç bir savaş makinesi ve bunun karşısında 290.000 mevcudu ve hafif silâhlarıyla Milli Kurtuluş Kuvvetleri...

Amerikalılar 1964'te 480 bin ton bomba attılar VIETNAM'a. 1966'da 638 bin ton havadan, 500 bin ton da karadan ve denizden top mermisi yağdırdılar. Her kilometre kareye 3 tonu aşkın infilâk maddesi. Ama halkı dize getiremediler. TIRMANMA politikasının her yeni adımı, Amerikanın her yeni cinayeti, VIETNAM halkının Emperyalizme indirdiği öldürücü darbelerin gücünü artırdı. Amerikalılarla kiralık adamları, artık SAYGON'da bile kendilerini emniyette hissetmiyorlar. Gerillaların baskısından, Milli Kurtuluş Kuvvetlerin havan ateşinden, hiç bir yer mâsun değildir artık.

VIETNAM'lılar:

— «BU BAMBUNUN ÇELİĞE SAVAŞI BAMBUNUN ÇELİĞE YENECEKTİR» diyorlar.

Olacak şey değilmiş gibi gelir insana. Ama oluyor işte. Küçük fukara VIETNAM halkı, zengin koca Amerika'yı yeniyor. Çünkü var olmak için dövüşüyor VIETNAM halkı; özgürlüğü, âsisiyeti, ekmeği bağımsızlığı için dövüşüyor; MİLLÎ KURTULUŞ SAVAŞI veriyor.

Amerika'nın zaafı

KURTULUŞ SAVAŞLARI başka savaşlara benzemez. EMPERYALİZM'e karşı halkın savaşıdır bu. Şimdiye kadar halklar, efendilerinin sömürü düzenlerini korumak için savaşa sürüldü. Halklar birbirine kırdırdı. Fakat artık halklar uyandı, uyanıyor. Efendilere karşı, sömürçülüğe karşı dövüşüyor.

EMPERYALİZM'in kökü kazanacaktır. Sömürü düzenin en güçlü, fakat son kalesi olan Amerikan emperyalizmi yenilecektir. «NETİCEİ KATİİYELİ MEYDAN SAVAŞI» Anadolu'da başlamış VIETNAM'da sonuçlanıyor.

Ateş gücü, hareketlilik gibi sırf konvansiyonel faktörler yanında savaş halini bütünyle kapsayan bütün unsurlar göz önünde tutulursa VIETNAM'ın ağır bastığı, Amerikadan güçlü olduğu görülür.

Amerika haksız bir savaş yapıyor. Kendisinden onbinlerce kilometre uzakta yaşayan, kendisinden kat kat güçsüz, fukara bir halka saldırıyor. Cinayetler işliyor. Ve bütün bu iğrenç işler yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Dünyanın en ücra yerlerinde yaşayanlar bile, VIETNAM Savaşının kirlî yüzünü öğreniyorlar. Bu arada basit Amerikalı da, Amerikan eri de uyanıyor, gerçeği görmeye başlıyor. Bu Amerika akyhipde gittikçe ağır basan son derece önemli bir faktördür.

Kuzey Vietnam'da kadın - erkek bütün halk resimde görüldüğü gibi silâhlanmıştır.

AMERİKAN İŞKENCESİ
(İnsanlar başaşağı yakılıyor)

Sömürgecilik devrinin kesin olarak kapandığı bir tarih döneminde yaşıyoruz Amerika böyle bir tarih döneminde sömürge savaşı yapıyor. Amerika VIETNAM'da yutucu bir bataklığa gömülen bir adam durumundadır. Satın aldığı kuklalarına bile güvenemiyor. Hükümet darbeleri birbirini kovalarken kiralık yerli ordudan firarlar gittikçe artıyor. Amerika yerli ortaklarına güvenemiyor, yerli ortaklar da Amerikaya güvenemiyorlar. Bunlar Amerikanın daha çok kuvvet, daha çok silâh getirmesini istiyorlar, fakat daha çok silâh, daha çok kuvvete rağmen netice alınmadığını gördükçe mâneviyatları bütünü bozuluyor. Bu da aleyhte bir faktör.

Amerikan silâhlı kuvvetleri VIETNAM'da bilmedikleri bir savaş şekli ile karşılaştılar. Stratejileri, taktikleri, silâhları, esas itibarıyla «cepheli» bir savaşa göre hazırlanmıştı. Oysa VIETNAM'da cephe yoktur. Bundan dolayı o muazzam savaş makinesi tam randımanla çalıştırılmıyor. Savaş muhasebesi altüst oluyor. Uçaklar, tanklar, tesirli şekilde kullanılmıyor. Üstelik VIETNAM'lı savaşın, belirli bir noktada değil de, her yerde olması ve görünmemesi, en beklenmedik zamanlarda en öldürücü vuruşları yapması, Amerikalıları şaşkına çeviriyor, morallerini perişan ediyor. Ani baskınlar, kuvvetlerinin büyük kıs-

mini garnizonların ve çevrelerinin korunması, savunulması için, ihtiyatta bulundurmaya zorluyor. Aşağı yukarı kuvvetlerinin 1/3'ünü, garnizonların iç güvenliğini sağlamak için, 1/3'ünü çevrenin güvenliğini için ve ihtiyat olarak ayırıyorlar. 1/3'ünü de savaşa sürüyorlar. Oysa savaşa sürülen birlikler «düşmanla» karşılaşmıyor da, görünmeyen «düşman» bütün gücüyle garnizonlara baskın yapıyor. DA NANG gibi müstahkem bir üsse bir kaç dakikada en ağır darbeler indirilebiliyor. Amerikalılar «görünmeyen» bir düşmanla karşı karşıyalar; diken üstünde oturuyorlar.

Nihayet arazi durumu, iklim şartları da Amerikalılar aleyhinde bir faktördür. Bütün bunlara savaşın son derece kötü yönetildiği, Amerikalıların sık sık strateji değiştirdikleri de eklenmelidir.

Oysa VIETNAM'lılar kurtuluş savaşının üstünlüğü içindeler.

Halkın savaşı

VIETNAM halkı yedisinden yetmişine, bütünyle ve bütün gücüyle savaşıyor. Herkes, çocuklar, kadınlar, ihtiyarlar, güçleri ve yetenekleri ölçüsünde, içinde bulundukları duruma göre savaşa katılıyorlar. Herkes Amerikalıyı vuracak, Amerikaya zarar verecektir. Gece gündüz durmadan, ne zaman nerede olursa...

Bütün araçlar savaşın emrinde. Her şey savaş için kullanılmaktadır. Her âlet bir silâhtır. En basit şeylerden silâh yapılır. Karıncalardan, ateş böceklerinden, arılardan, yılanlardan bile yararlanılmaktadır.

Her türlü faaliyet savaşa yönelmiş.

22 Ağustos bombardmanından sonra Hanoi'nin hali (Fotoğraf, bombardıman sırasında Hanoi'de bulunan Russel Mahkemesi Soruşturma Kurulu Başkanı Aybar tarafından çekilmiştir.)

hünerlerle donanarak, olanaklar yetenekler kazanmak...

Bugün 22 yaşında olanlar gözlerini savaşta açmışlar; savaşta büyümüşler. Babaları anaları Fransızlarla dövüşmüş. Onlar da Amerikalıyla dövüşüyorlar. 4-5 yaşındaki çocukların şaşırıcı olgunluğu bundandır. Başka türlü insan bunlar; ateşin arıttığı insanlar.

VIETNAM'ın savaş devrimci bir savaştır. Savaş toplumun temel yapısını değiştirmektedir. Emperyalizme karşı savaş, ister istemez dış ve iç sömürü ilişkilerinin kökünü kazımaktadır. Vatan topraklarını kurtarmanın aynı zamanda sömürden kurtulmak olacağını bilmek, VIETNAM'ı yenilmez bir savaşçı yapmaktadır.

Kurtuluş savaşlarında cüret etmek, kararlı olmak ve dövüşmesini bilmek; düşmanı ve kendini, savaş alanını ve şartlarını SOMUT olarak bilmek, stratejinin ve taktiğin temel ilkeleridir. VIETNAM halkı bu ilkelerden hareket eden bir tsarruz savaşı veriyor.

Herkes, yedisinden yetmişine, HALK SAVASI eğitimi görüyor. Halk silahlıdır. İşçiler, köylüler işlerine silâhla gidiyorlar. Müstevli Amerika'ya, her an, her yerde silâhla karşılamaya hazırdır halk.

ve pantolonu giyiyordu. Ve çıplak ayaklarında sokaktaki adamın giydiği sandallar vardı. En düşük gelire en yüksek gelir arasındaki fark sadece beş kattır. (Türkiye'de 22 bin kat). En düşük ücret 50 dondur (1 dolar 5 don). En yüksek ücret HO Şİ MINH'in aylığı: 250 dondur.

VIETNAM halkının «müttefiksiz» savaşı da ayrı bir güç kaynağı oluyor. VIETNAM'da bir tek yabancı üniforma görmedik. Ne Sovyet, ne Çin askerine, subayına rastladık. Şüphesiz silâh ve malzeme yardımı yapılmaktadır. Ama ne «ortak savunma» üssü, ne de «müttefik» kuvvetler vardır. Halk yurdunu kendi gücüyle savunmanın şevki ve gururu içindedir.

Bu kurtuluş savaşlarını öteki savaşlardan ayırdeden çok önemli bir noktadır. Kurtuluş savaşları esas itibarıyla «müttefiksiz» yapılan, stratejisi ve taktiği yurt sorunları içinde ve yurt ölçüsünde septanmış savaşlardır. Savaşı halk yaptığı, halkın dışında bir ordu olmadığı için, yurt topraklarının geçici bir süre için bile olsa bırakılması ve sonradan kurtarılması söz konusu değildir, olmaz. Kurtuluş savaşlarında özgürlük, bağımsızlık, yurdun birliği, bütünlüğü için dövüşülür ve yurt topraklarında ölünür. Sağ kalanlar yurt topraklarında zafere ulaşırlar.

leri kâzma kürek ve el arabalarıyla, buldozlerle yardım ediyorlardı. Bağırma çağırma yoktu. Sükunetle çalışıyordu. Enkaz altından cesetler, yaralılar çıkarılıyordu. Yaralıları da bağırıyordu. Arada bir megafonla bir şeyler söyleniyordu. Şuracıkta bir ana son bir gayretle yavrusunu korumak istemiş. Kazmalar önce bir eli ve bu elin korumak istediği ezilmiş bir çocuk kafasını meydana çıkardılar. Bakamadım.

Sokağı trafike kapatmışlardı. Bir yandan bir yana bir kurdele çekmişler. Başında ne polis, ne süngüldü. Herkes işi gücüyle meşguldü. Bisikletler kurdelelerin önünden yavaşlamadan geçip gidiyordu. Dinelen «Meraklı» grupları yoktu. Biri sormuş otel müstahdemlerine, HUE sokağını görüp görmediklerini. Yakındı bizim otele, «Hayırlı gidip görmedik. Çalışanlara engel olaram demişler Halkın içten gelme disiplini. VIETNAM'da Amerika ile işte böyle bir halk savaşıyor.

«Yenilmeyeceğiz!»

Başbakan PHAN VAN DONG zayıf ince kemikli bir insan. Uzun boylu hissinin veriyor. Kelimelerini arayarak hatasız bir Fransızca konuşuyor. Biraz kitabı ve eski bir Fransızca. Hapiste kendi kendine öğrenmiş.

«Amerika her vastayı kullanacaktır bu savaşı kazanmak için; ama savaşı biz kazanacağız» diyor.

«Biz herşeyi göze aldık» diye devam ediyor. «NİMH BINH'i, PHAT Dİ-EM'i, PHULY'i gördünüz. HANO'yu da yerle bir edebilirler. Hazırız. KUZUY'i istilaya kalkışabilirler. Ona da hazırız. Dayanmasını biliriz biz. Sonunda zaferi sağlayan darbeyi biz vuracağız. Elbette barış isteriz. Ama Amerikalıların bize dayatacağı köleleştirici bir barışı asla kabul etmeyeceğiz»

Savaş uzun sürecektir. VIETNAM halkı meşakkate dayanmasını bilir. Kendisinden daha güçlü görünen düşmanları yenmeğe alışkıdır. Sabırla, akılla dövüşmesini bilir. Tarihte Mongolları yendik. Mongollar o devrin Amerika'sıydı.

Bizim ileri sürdüğümüz dört noktada toplanan barış şartları makuldür. Millî Kurtuluş Cephesinin 5 noktalık teklifleri de makuldür, haklıdır. Amerika her şeyden önce VIETNAM'ı kayıtsız terk etmeyi kabul etmelidir. Bu şartı tabakkuk edene kadar savaşa devam edeceğiz.

Savaşta olmanıza rağmen üretimi artırmayı basardık. Hektar başına 5 ton pirinç yetiktirince hepimizin karnı iyice doyacak.»

Başbakan konuşurken iki kere «A-larm» düdüklere öttü; uçaksavarlar ateş açtı. Bahçeye açılan demir kapılar kapandı.

PHAN VAN DONG:
«Savaş havadan kazanılmaz» dedi.

Varto gibiydi...

VIETNAM halkının bu savaşta üstünlüğünü sağlayan belli başlı hususları cesareti, dayanıklılığı, sükuneti, üstün zekası ve örgütlenmeye olan yatkınlığıdır.

Hanoi'nin merkezi, biz oradayken birkaç sefer ağır şekilde bombalandı. 22 Ağustos'a rastlayan bombardımanda şehrin en kalabalık, en işlek sokağı olan HUE caddesine 3-4 ağır infilak bombasıyla misiller isabet etti. Halkta en küçük bir korku ve telaş işareti görmedim. Millî kuvvetlerine mensup olanlar silâh başı ettiler. Sokaktakiler de bisikletlerini bir kenara bırakıp sığınaklara girdiler.

Bu kişisel sığınaklar harika bir buluş. Şehirlerde, köylerde toprağı insan boyunda, kuyu gibi kazmışlar. Bir de kapak yapmışlar. Hava akımlarında halk bu sığınaklara giriyor; kapak kapatıyor. Bomba sığınagın tam üstüne, ya da pek yakınına düşmezse kurtuluyor. Bilyah bombalara karşı ise, içindekini kesin olarak koruyor.

Hanoi'de bütün sokakların iki yanında, 4-5 metre aralıkla bu sığınaklardan yapılmış. Ayrıca 50-60-100 kişi alabilecek, büyük sığınaklar da var.

Halk tehlikenin geçtiğini haber veren düdüklere ötene kadar sığınaklardan çıkmıyor. Hoperlörler, Amerikan uçaklarının durumu hakkında halka devamlı bilgi veriyor. HUE sokağı bombardımandan sonra VARTO gibiydi. Kalın bir loz bulutu. Yakınlarda, çöküntüler. Taş toprak; kırılıp devrilmiş ağaçlar; elektrik kabloları, direkler, yolu kapatmıştı. Millîsciler, kurtarma ekip-

Vietnam'lılar tarlada dahi omuzda silâh çalışmaktadır.

Bu topyekûn bir savaştır. Ekonomik sanata kadar her alan savaş rejimindedir. VIETNAM'lı savaş için, savaş kazanmak için yaşıyor.

VIETNAM ölümüne her an rest çeken bir ülkedir. Her gün, her saat, her dakika ölümle karşı karşıya olmak ve ölümüne yenmek. Teker teker ölümüne yenilse bile, halk olarak, küllerce ölümü her an, her saat, her dakika yenmek. Ve ölümlü yene yene güçlenmek, türlü türlü

Yönetici ordu ve halk kaynaşmıştır. İşbölümü o şekilde işler ki, halk her yerde, her işte ağırlığını duyar. Halkın dışında ve üstünde ne yönetici, ne ordu vardır. Yaşayışta, giyinışte fark yoktur. Bakanlar da, komutanlar da, genel müdürler de, aynı basit gömlek ve pantolonu giyerler; aynı basit ve temiz bayatı sürerler. Başbakan PHAN VAN DONG bizi kabul ettiği zaman, sokaktaki insanın giydiği kısa kollu gömleği

Öğretmen kıyımına direniş

Antalya'da yapılan toplantıya katılanlar (üstte), konuşmacılar (ortada) ve öğretmenler Atatürk Anıtı önünde and içiyorlar (altta).

• Antalya'da bin öğretmen baskı girişimlerine karşı direnmeye ant içerek Millî Eğitim Bakanı'na haksız tasarruflarını durdurması için mehil verdi. Öğretmenlerin mücadelesine devrimci güçler ve halk da sahip çıkıyor.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın son zamanlarda «öğretmen kıyımı»na hız vermesi, öğretmen kitlesinde büyük tepki yaratmış ve geçen pazar günü Antalya'da düzenlenen bir toplantıda gayrimeşru tasarruflarını durdurması için Millî Eğitim Bakanı İhhamî Ertem'e 29 Ekim'e kadar mühlet verilmiştir.

TÖS Genel Başkanlığı'nca Antalya Öğretmenler Lokali'nde düzenlenen törene 2 bine yakın öğretmen katılmış, bu tarihe kadar gayrimeşru tasarruflara son verilmediği takdirde Anayasa'nın kendilerine tanıdığı direnme hakkını kullanacaklarına and içmişlerdir.

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, Millî Eğitim Bakanlığı Antalya'da görevli öğretmenlerden Adnan Kadioğlu, Saffet Çalışır, Tevfik Şahin, Bekir Ünal, Rahmi Vural, Ahmet Güney ve Ömer Serin, Millî Eğitim Müdürlüğü'nün tutumuna karşı çıktıkları için Doğu İllerine sürülmüşlerdir. TÖS'ün direniş toplantısı bu yüzden öğretmen kıyımının en yoğun olduğu Antalya ilinde yapılmıştır.

Toplantıda TÖS Şube Başkanı Rahmi Vural, Millî Eğitim Bakanının bu tasarruflarının nedenini şöyle açıklamıştır:

«Bu davranışların gerisinde

Anadolu'nun bereketli topraklarını Türk halklarının sefaleti pahasına sömüren Ahmet Ağalar, Yaşar Kemal'in İnce Memed'indeki Abdî Ağalar vardır. Bu davranışların gerisinde Vietnam halkının çeyrel asra yaklaşan ıstırapları vardır. Bu davranışların gerisinde Kongo kahramanı Lumumbanın alçakça canına kıyan emperyalizm vardır. Bu davranışların gerisinde gizli el CIA ve onun komutanı Tek sas canavarının kanlı, kırli elleri vardır. Türk toplumunun haysiyeti ve çıkarları uğruna düşüncelerimizi dile getirmek suç ise, ilgililer iyi bilsinler ki, suçlu işleme devam edeceğiz. Hakkımızda uygulanacak engizisyon mezallımı, bizim vatanseverlik ölçümüz olacaktır. Petrolün, maddeden bahsedilmesini çıkarlarına uygun görmeyen, Türk öğretmenini bir mezarlık bekçi olarak görmeyi arza eden zihniyet ergeç kamu vicdanda mahkûm olacaktır.»

TÖS Genel Başkanı Fakir Baykurt da toplantıda konuşarak şunları söylemiştir:

«Yeni ders yılı başıyla beraber Türkiye öğretmenlerine yapılan baskılar, işkence derecesine varmıştır. Öğretmenlik, bizzat Bakanın düşmanlık duyduğu bir meslek olmuştur. Bakan karacahilliğin bir miltetfiki gibi hareket etmektedir.

Öğretim özgürlüğünü ve mesleki örgütlenmeyi boğmak istiyor. Antalya'da sendika ve dernek yöneticisi yedi öğretmenine yapılan nakli işlemi, hür sendikacılığa ve öğretmenliğin şerefine yapılan tecavüzün tipik bir örneğidir. Buna bütün Türkiye'de esef edilmektedir. Sorumluları bir daha uyaracağız. Uyanmazlarsa, direnme hakkımızı kullanacağız. Cumhuriyetin temel ilkelerine uygun olan bir millî eğitimi ve mesleki haklarımızı teslim etmiyeceğiz.»

Türkiye Öğretmen Dernekleri Federasyonu Başkanı Prof. Bahri Savcı da Bakanlığın tasarrufunu şöyle eleştirmiştir:

«Antalya öğretmen kuruluşları yöneticilerini çil yavrusu gibi dağıtan tasarrufu gayrimeşru sayıyoruz. Bu tasarruf hukukça geçerli nedenlere dayanmıyor. Hukukun muteber saydığı usuller dışındadır. Yani usulüne göre itham yapılmamıştır. İdari ve kazai mahiyette inceleme yapılmamıştır. İlgililerin haberi bile olmamıştır. Bu bir sindirme politikasıdır. Bu kanunsuz tasarrufları çok tehlikeli olan bir siyasal baskı sayıyoruz. Bu, ufak politikacıların zoru ile bütün yurtda uygulanmak istenen bir genel siyasal baskının bir yeni gelişmesidir.

Millî Eğitimde hiza...

Okulların açılmasıyla, ellekeş öğretmenlerin daha zor bir dönem içine itilmesi bir oldu. Millî Eğitim Bakanı, ilk kez Karadeniz gezisinde bunun bütün belirtilerini açığa vurdu. Bu geziye kadar, «makûl bir yönetici» havası yaratar gibi olan İhhamî Ertem, seferlerinden hiç de farklı bir düşünüş ve tutumda olmadığını gösterdi.

Bakan, bu gezisinde ilk belirtiyi Çorum'da verdi. Bir ilköğretim müfettişinin «Yeni Nâmik Kemaller» ithiyacından söz etmesine sinirlendi; milletin böyle bir ithiyacı olmadığını ileri sürerek, ilköğretim müfettişini konuşturmadı.

Samsun'da müfredat programlarına göre, «ulusal servetleri koruyacak biçimde bir öğretim» yapılmasını isteyen öğretmenlere: «Petrolün ne olduğunu öğreteceksiniz, ama petrol davasına girmeyeceksiniz, giderseniz politika olur!» dedi. Selefî ünlü Orhan Dengiz de öğretmenleri sadece ABC sıırları içinde tutmak sevdasında idi.

Daha önce, Erzurumlu sendikacı öğretmenler Ertem'e, meslek ve yurt sorunlarıyla ilgili bir yazı verdikleri zaman, «Burada sömürü düzeni diye bir söz var. Memlekette sömürü yoktur. Ne demek istiyorsunuz?» diye bağırması ve sonra, yetkilileri içindeymiş gibi, sendikacı öğretmenlerin üstüne Bakanlık müfettişlerini göndermişti. Karadeniz gezisi ilerledikçe İhhamî Ertem'i öfke-

lendiren durumlar çoğaldı: «Emperyalizme karşıyız diyorsunuz. Ne emperyalizmi? Memlekette emperyalistler mi var?» diye anokronik sorular sordu. Ordu'da, Trabzon'da; «TÖS, belli bir merkezden emir alıyor, öğretmenleri politikaya itiyor, onu hizaya getireceğiz!» dedi.

Bakan, böyle konuştuğu her yerde, öğretmenlerin gülümsemesi ve bilinçli tepkisiyle karşılaşmış. Trabzon'da TÖS yöneticisi Ziya Akgün kendisine: «Baskı yapıldıkça biz güçleniriz» cevabını verdi. Türkiye öğretmenlerinin hiç bir oyuna gelmeyen ve baskıdan yılmayan çoğunluğu Anayasanın, müfredat programlarının istediği ve milletin muhtaç olduğu eğitimi gerçekleştirmeye azimli olduklarını, bu görevlerini yaparken asla ödün vermeyeceklerini Bakan Ertem'e en anlaşılır bir biçimde sezdir-diler.

Türk milleti, iki yüz yıldan fazla süredir, toplumsal ve ekonomik yapı bozukluğunun yarattığı bir bunalım içindedir. Toprak düzeninde, eğitimde, ticarette, devlet maliyesinde, yönetimde köklü reform istekleri bu kadar derinlerden sürüp gelmektedir. Çoğunluğun hayatı, 1961 Anayasasıyla, sosyal adalet ilkeleriyle, insan hakları ve haysiyetleyle bağdaşmayacak bir feci görünüm içindedir. Durumun ivedilikle ve anayasaya uygun olarak yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Bundan

zarar görececek bir azınlık, iç ve dış desteklerle bütün reformcu güçleri karalamakla meşguldür. Her şey, bu köklü reformları yapacak siyasî potansiyeli harekete getirecek olan halk çoğunluğunun uyanmasına bağlıdır. Halkın başlıca uyarıcıları öğretmenlerdir. Onun için, daha çok yönetimde, politika, ticaret ve iş hayatında bütün köşebazların ele geçirmiş olan tutucu ve gerici güçler, en çok öğretmenlere saldır-makta, onun saçığı aydınlığı boğmaya çalışmaktadırlar.

Millîte yeni Namık Kemallerin gerekli olup olmadığı Bakan değil, millet bilir. Bu gereklilik kendini gösterince, öğretmenlerin ve milletin önüne kimse geçemez. Doğru düşünen bir Millî Eğitim Bakanı için tutulacak yol, ne olursa olsun, başında bulunduğu öğretmenlerden geri kalmamaktadır. Petrolün ne olduğunu öğretecekmiz de, petrol davasına girmeyecekmiz! Halbuki asıl öğretilecek budur. Ekonominin ve savunmanın en stratejik maddesi olan petrolün, ne işe yaradığını, neden bütün büyük kavgaların petrol, pamuk ve benzeri maddelerden çıktığını; bu türlü servetlerin değerlendirilmesinde aralarında yurt çıkarlarının hangi iç ve dış ellerece zararara uğratıldığını; yer, zamanı ve yaşına göre, sezdirmeyecek olan millî eğitimin masraflarını millete yüklemenin hiç gereği yoktur öyleyse!

Sömürü düzeni hakkında da asıl

yargıyı millet verecektir. Devletin yayını olan istatistikleri görebilen herkes, toprak konusunda, eğitim konusunda, ilâç ve montaj endüstrisinde, ticaretin iç ve dış bölümlerinde, vergi eşitsizliğinde, tefecilikte, çoğunluğun nasıl sömürüldüğünü de çok iyi anlıyor. Emperyalizm konusunda, Hindistan örneğinden önceki anlayışta saplanıp kalmış olan Bakan, emperyalizmi hâlâ askerli bir işgal sanıyor. Yeraltı - yerüstü servetlerin işletilmesinde; savunma, ticaret ve şartlı yardım ilişkilerinde, emperyalizmin nasıl yeni hünerlerle, gelişenmiş milletlerin kanunu, ilijini emdiği öğretmenler kadar bilmediği için, böyle gülümsecek konuşmalar yapıyor. Beklediği yumuşak yüzü bulamadığı, tasarladığı korkuyu yaratamadığı zaman: «Politika yapıyorsunuz! Siz hizaya getireceğiz!» diye bağırıyor.

Öğretmenler kanunların sınırını biliyorlar. Yasaklanmış politikaları ne olduğunu da biliyorlar. 634 sayılı sendika kanunu, Bakan Ertem'in yaptığı politikayı öğretmenlerin yapmasını yasaklamıştır; milleti karanlıktan ve körlükten kurtarma görevini değil! Anayasa dahil, ilgili bütün kanunlar öğretmene, ulusal çıkarların, bağımsızlığın bilincinden uzaklaştırıcı, uyuşturucu bir eğitim yapmayı yasaklamıştır; göz açsa, uyarıcı eğitimi değil!

Öğretmenler, bir partinin üyesi, adayı, bakanı değil, milletin öğretmeni olduklarını iyi biliyorlar ve öyle kal-

Antalya'dan sürülen öğretmenler bir arada: Ayaktakiler (soldan sağa) Adnan Kadir oğlu, Saffet Çalışır, Tevfik Şahin, Bekir Ünal, oturanlar (soldan sağa) Rahmi Uval, Ahmet Güney...

Bu gayrimeşru tasarruflar, sendikal hareketi dumura uğratmak için tertiplenen sul-kasttan başka birşey değildir.»

Toplantıda diğer konuşma-cların da «öğretmen kıymı» nı protesto eden konuşma-larından sonra toplu olarak A-tatürk Anıtına gidilmiş ve öğ-retmenler toplu olarak andı-mışlardır. Öğretmenlerin an-dı aynen şöyledir:

«Devrimci ve gerçek milli-yetçi Türk öğretmenleri ola-rak andırız ki:

Anyasaya, halkımıza ve de-mokratik eğitim ilkelerine bağlılıktan dönmiyeceğiz.

Toplumun asıl kaynağı olan halkımızın mutluluğu ve yü-celmesi için her çeşit baskı-ya rağmen bilinçle hizmete devam edecek, asla yılmaya-cağız.

Bütün baskı girişimleri, kar-

sısında dalma gücünü Türk halkından ve Anayasasından alan örgütlü ve kararlı Türk öğretmenini bulacaktır.»

Öğretmenlerin bu çıkışına rağmen Millî Eğitim Bakanı öğretmen düşmanlığına devam etmektedir. Nitekim Antalya toplantısından sonra bir açık-lama yapan Ertem, Antalya'dan sürülen yedi öğretmenin «Memurluk sıfat ve selâhiyet-lerine aykırı hareket ettikleri» için başka yerlere tayin edil-diklerini ileri sürmüş ve TÖS'ün muhtırasını dikkate alma-yacağını bildirmiştir.

Bakanın öğretmen düşman-lığını sürdüreceğini gösteren bu tutumuna paralel olarak AP'nin aşırı sağcılarında Genel İdare Kurulu üyesi İl-han Ataöv de TÖS yöneticile-rine çatarak, «Millî Eğitim Bakanı millî iradenin işbaşına getirdiği bir devlet adamıdır.

Onu, kalemini, kafasını ve vicdanını yabancı ideolojilere satılmış olanlar takdir ede-mezler. Direnme hakkı, bu memlekette iki buçuk solcu-nun kullanacağı hak değildir. Büyük Türk milletinin milli-yetçi cephesi de bir direnme hakkını kullanmaya kalkarsa, özledikleri diyarlara kafaları kırılarak gideceklerini unut-masınlar.» diye tehditler sa-vurmıştır.

Ancak Ataöv'ün tehditlerine rağmen, halk, iktidarın güttü-ğü emperyalizm paralelinde-ki millî eğitim politikasının farkındadır ve yer yer direniş göstermeğe başlamıştır. Nite-kim Türk öğretmenlere faşist usullerle baskılar yapılırken geçen hafta bir barış gönüllü-sü Konya'da ortaokul İngiliz-ce öğretmenliğine tayin edil-miştir. Öğretmen düşmanı Ba-kanın yaptığı bu tayin, barış gönüllülerinin CIA ajanı ol-duğunu ve Türkiye'nin çıkar-ları aleyhine çalıştığını bilen halk tarafından tepkiyle kar-şılanmış ve protesto gösterisi yapılmıştır. Bunun üzerine ba-rış gönüllüsü İngilizce öğret-menliğinden alınarak yerine bir Türk öğretmen atanmış-tır.

TÖS üyesi öğretmenlerin Millî Eğitim Bakanına karşı açtıkları direnme kampanyası da, verilen mühlet sonunda gayrimeşru tasarruflara son verilmediği takdirde, muhak-kak ki bütün zinde kuvvetler ve halk kitleleri tarafından benimsenecek, öğretmen kı-yımına girişenler yaptıklarına pişman edileceklerdir.

29 Ekim sonrası, eğitim top-luluğunda büyük olaylara ge-bedir.

ŞİMDİ herkes bu kitabı okuyor :

GERILLA HARBİ

Mao Tse-Tung

Che Guevara

7,5 lira

PAYEL YAYINEVİ — P.K.

889

İSTANBUL

(Ant Der: 350)

Casusluk belgesini açıklıyoruz!

Amerika'nın Türkiye'deki diplomatik misyonunun, Amerikan emperyalizmi hesabına nasıl bir casusluk faaliyeti içinde bulunduğu artık kesin delillerle sabit olmuştur. Son olarak, Maden - İş Sendikası'nın geçen haf-taki büyük kongresinde, bir Amerikan diplomatının büyük bir cür'et ve küstahlıkla işçi sendikalarına girerek Türk işçi hareketini yozlaştırmak için gösterdiği faaliyet, ve-sikalarla açıklanmıştır.

Türkiye Maden - İş Sendikası Üçüncü Bölge Temsil-cisi İsmet Demir Uluç'un 24 Ocak 1967 tarihinde Sendika Genel Merkezine gönderdiği raporda, DİSK'in kuruluşu sıralarında Amerika'nın İzmir Konsolosluğu tarafından sen-dika temsilciliğine yapılan ziyaret anlatılmaktadır. Uluç'un raporu aynen şöyledir:

«20.1.1967 Cuma günü saat 10.30'da Türk - İş 3. Bölge Temsilciliği Eğitim Dairesi Müdürü Altan Sönmez bana telefon etti. 10 dakikaya kadar Amerikan Başkonsolosu ve İşçi Atasesi ile birlikte sendikamızı ziyarete gelecek-lerini bildirdi. Maksudlarını öğrenmek amacı ile kendile-rini kabul edeceğimi bildirdim. Daha sonra durumu sen-dikamız Hukuk Müşaviri Avukat Güney Dinç'e duyurdum. O da sendikaya geldi. Ziyaretin başından sonuna kadar konuşmaları dinledi. Telefonla bildirildiği gibi 15 dakika sonra İzmir Amerikan Başkonsolosu ile Ankara'daki Ame-rikan Sefarethanesi Çalışma Ataşesi (Labour Attache) Bruce H. Millen olduklarını söyleyen iki kişi ve bir de ter-cümanları sendikamıza geldiler. Normal nezaket görüşme-lerinden sonra ziyaret maksatlarını ortaya koyan bazı sorular yönelttiler.

Bir saat kadar süren ziyaret sırasında tesbit ettiğim ve gelenlerin maksatlarını açığa koyan soru ve konuşma-larını madde madde aşağıda belirtiyorum.

— Sendikamız İzmir'de hangi işyerleri ile sözleşme yapmıştır?

— İzmir'de ne kadar üyeniz vardır?

— İzmir'deki en büyük işyerleri size mi, yoksa Me-tal - İş'e mi bağlı?

— Türk - İş'in bölünmesine taraftar mısınız?

— DİSK'in kaç kurucu sendika olarak üyesi vardır?

Bunların dışında müracaat edenler var mıdır? DİSK'e karşı olanları nasıl ezceksiniz? Böylece katılan sendika-lar ile birlikte DİSK'in üye işçi sayısı kaç olacaktır?

— DİSK'in kuruluş sebepleri nelerdir? Bu kuruluş Türk - İş'i bölmek suretiyle işçi hareketini parçalamıyor mu?

— Türkiye'deki sendikacılık Amerika'daki şekilde ge-lişmektedir. Yani her ilde memlekette de sendikacılık po-litika dışında ve partiler üstü bir çalışma usulü izlemek-tedir. Bunun böyle olması işçiler bakımından çok yararlı-dır. Sendikaların politikayla uğraşmaması gerekir. Sen-dikaların bir siyasi partinin organı olarak kurulup geliş-mesi ise çok zararlı ve tehlikelidir.

— Amerikan işyerlerinde ödenen işçi ücretleri, Tür-kiye'deki ortalamaya göre tesbit edilmektedir. ABD. bir işveren olarak piyasa şartlarının üzerinde ücret ödeyemez. Aksi halde rekabet bozulur.

— 1965 milletvekili seçimi emekçinin partisi oldu-ğunu söyleyen TİP ancak yüzde 3 oy almıştır. Bu durum-da Türk işçisinin uyanmakta olduğu nasıl iddia edilebi-lir? Bu oyları da işçiler vermemiştir.

Yukarıda belirttiğim konuşmalar, kanaatimce misa-firlerin maksatlarını açıklamaya yeterlidir. Diğer şubele-rimiz ve DİSK'e katılan öteki sendikaların yöneticileri ile de bu şekilde ve daha ileri temaslara girebilirler. Ziya-retin Türk - İş kanalı ile hazırlanmış olması ayrıca dik-katli çekicidir.

Görüldüğü gibi, Amerikalılar'ın hiçbir bağımsız ülke-de görülmeyen bu cür'et ve küstahlığı yanında Türk işçi sınıfını temsil etmek iddiasındaki Türk - İş Konfederas-yonu da bu casusluk faaliyetine aracılık etmektedir.

Türk - İş'in niçin Amerikalılardan para aldığı yu-karıdaki vesika bütün çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Evet, Türk - İş dolar karşılığında Amerikan emperyaliz-minin emellerine hizmet etmektedir!

mak istiyorlar. Politika, Bakan Ertem'in yaptığıdır, öğretmenlerin ve TÖS'ün yaptığı değil. Öğretmenler parti kur mamışlar, sendika kurmuşlar. Sendi-kayla iktidara gelinmez. Politika ikti-dara gelmek için çabalamak demektir. Sendikayla mesleğin ve memleketin çıkarları savunulur, mesleğin ve memle-ketin sözü söylenir. Öğretmenler ken-dileri iktidara gelmek istemiyorlar, mil letin iktidara gelmesi için görevlerini yapıyorlar. Egemenlik milletlin olmaya-eak mıdır yoksa? Milletlin iktidara gel-mesi için, kişisel ya da zümresel çıkar gözetmeden çalışmak, politika yap-mak değil, görev yapmaktır. Bu anlayışla öğretmenler ve onların sendikası, her hangi bir merkezden değil, yüreklerin-den ve meslek mantıklarından emir al-ıyorlar. Sayın Bakan boş yoruluyor, bundan güzel hiza olur mu?

Millî Eğitim, yıllardır başarılı bir bakandan yoksundur. Bunu Sayın Er-tem de bilmektedir. Ama tek yalı, özellikle öğretmene yönelmiş öfkeli çr-kışlar, onun da başarısını engelleyecek-tir. Ezdiği ve ezdirdiği öğretmenler o-nun başarısına yardım etmezler. Bu yardımı ve desteği kazanmadıkça, kos-kocaman Millî Eğitim düzlüğünde ya-payalnız ve gerilerde kahr. Bence, bir an önce Sayın Ertem kendisi hiza-ya gelmelidir.

Fakir BAYKURT

Sefalet ülkesinde istibdat Taç giydi

• İran halkı sefaletin ve terörün pençesinde kıvrılırken Şah'ın binbir gece masallarını andırır törenle taç giymesi Yirminci Yüzyıl'ın utanç verici olaylarından biridir.

Yirminci Yüzyıl'ın en utanç verici rejimlerinden birini kuran İran Şahı Rıza Pehlevi, geçen Perşembe günü, sefaletin pençesindeki halkı ile alay edercesine, milyonlara mal olan bir törenle taç giymiştir.

Türk halkını burjuvazinin istediği gibi şartlandırmakta yarın eden Batı'lı basını da, 1646 mücevherli tacın Şah'ın başına geçirildiği törene, birinci planda yer vermiş, günlerce törenin hazırlıkları ve tafsilatı tefrika edilmiş, Orta Doğu savaşına dahi bir muhabir göndermekten kaçınan gazeteler, özel muhabirlerini bu töreni izlemek için «ferber etmiştir.

«Şarkın bugüne kadar görüldüğü en muhteşem taç giyme töreni» olarak nitelendirilen bu törenle, İran tarihinde ilk defa bir hükümdar taç giymiş bulunmaktadırlar.

Resmî açıklamaya göre «Taç giyme töreni bugüne dek çok büyük masrafları gerektireceği için yıllardır geciktirilmiş ve Şah ancak Süreyya ile dokuz yıllık izdivacında nasip olmayan evlâtlara ve Velihaht Meleke Farah ile evliliğinde kavuştuğu ve İran'ın birçok ekonomik derterini halledildiği için bu törene karar vermiştir.»

Oysa İran'ın ekonomik sorunları, halledilmiş olmak göyle dursun, her geçen gün daha da artmakta ve İran halkı yirminci yüzyıl için utanç verici bir sefalet içinde kıvrınmaktadır. İran halkının büyük çoğunluğu asgari insanca yaşama imkânlarından yoksundur. O kadar ki, Şah'ın resmî organı olan İttihat Gazetesi dahi, İran'da hâlâ keşfedilmemiş köyler olduğunu açıklayarak her kim yeni bir köy keşfederse kendisine mükâfat verileceğini ilân etmektedir. Blucistan'da köylüler hâlâ ot yiyerek hayatlarını devam ettirmekte, çoğu çocukluk ve gençlik çağlarında açıklıktan can vermektedir.

Yine İttihat ve Keyhan gazetelerinde açıklanan ihracat ve ithalat rakamları Şah rejimini İran'ı nasıl bir ekonomik çöküntüye sürüklediğini ortaya koymaktadır. Musaddık'ın Başbakan olduğu 1952 yılında ithalat tutarı 5.031.400 Riyal ve ihracat 5.837.500 Riyal iken, 1959'da ithalat korkunç bir yükselişe 52.607.100 Riyal'ı bulmuş, ihracat ise 8.359.800 Riyal'de kalmıştır.

Bu ekonomik ve sosyal çöküntü içerisinde Şah iktidarını devam ettirebilmek için kor-

kunç bir terör rejimi kurmuştur. İstibdada karşı en güçlü direnişi gösteren üniversitelere olmakla birlikte zulüm yapılmaktadır. Zu zalim tutumun sayısız örnekleri vardır. Tahran'da rejime karşı çıktıkları için tutuklanan üniversitelilere olmakla birlikte işkenceler yapılmakta, kız öğrencilerin ırzına geçilmektedir. Terör, İran dışındaki öğrencilere de teşmil edilmektedir. Meselâ geçen yıl bir İranlı öğrenci Şah'ın isteği üzerine Türkiye'den sınır dışı edilmiş, İngiltere'de Şah aleyhine gösteri yapan İranlı öğrenciler Şah'ın ajanları tarafından bıçaklanmış, Almanya'da iki öğrenci kaçırılmış, Amerika'da bir öğrencinin gözü patlatılmıştır. Son gelen haberlere göre, önümüzdeki yıldan itibaren İranlı gençlerin başka ülkelerde öğrenim yapmaları da yasaklanacaktır.

İşte böylesine insanlık dışı artların hüküm sürdüğü bir ülkede İran Şahı, sadece taç giyme töreninde bineceği atı 12 bin lira'lık mücevherle donatmış, Kraliçesine 600 milyon İra değerinde tac yaptırmış, Almanya'dan yarım milyon li-

raya şeffaf bir banyo getirtmiş, ziyafet için baska ülkelerden 3,5 milyon lira'lık sofrâ takımı satın almıştır. Tahran'ın ışıklandırılması için 20 Milyon

Lira sarfedilmiş, 1 Milyon 600 Bin Lira'lık havai fişek alınmıştır. Ayrıca milyonlarca lira sar-

fedilerek dünyanın her köşesinden 3500'e yakın kişi taç giyme törenine davet edilmiştir. Bunlar arasında armatör Onassis'ten Ye Ye Kralı Johnny Hallyday'e, Marlon Brando'dan Brigitte Bardot'ya kadar çeşitli zümrelere mensup kimseler vardır.

Şah bu törenle İran'ın gül-lük gülistanlık olduğunu bütün dünyaya göstermek çabasında-dır. Tören sırasında halkın tepkisini önlemek için 25 Bin asker, 5 Bin jandarma, 800 Savak ve 2 Bin polis ajanı araya-yışı sağlamakla görevlendirilmiştir.

Bir hafta süre ile binbir gece masallarını andırır bir debdebe içinde yapılacak bu taç giyme töreni ile müstebit İran Şahı dünya kamuoyunu kandırabilecek midir? İran halkının sefaletini gizleyebilecek midir?

Törende bulunanlar belki görüntüye aldanıp bu ihtisamın altındaki acı gerçeği görememektedirler. Kapitalist çevrelerin kontrolündeki basın, okuyucularına bu töreni bir masal havası içerisinde yansıtarak kitleleri kandırmakta ve İran'ı bir cennet dünyası olarak tanıtmaktadır.

Ama unutulmamalıdır ki, İran halkının kendi sefaletiyle alay edercesine yapılan bu muhteşem tören, Şah istibdadına karşı infiali bir kat daha şiddetlendirmektedir ve bu biri kim ergeç bir gün kahredici

bir patlama halinde mukadder sonucunu verecektir. Şah bu yüzkarası törenle kendi sonunu biraz daha yaklaştırmıştır. Bütün gözboymalara rağmen, Şah'ı da, tarih sayfalarına lanetlenmiş olarak geçen bütün müstebitlerin ibret verici âkibeti beklemektedir.

TERÖR — TERÖR...
(Halkın nasib...)

İyi planlanan ve yürütülen bir reklam ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar, karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no 1, kat 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Yine Kıbrıs Sorunu

Geçen yazımda, Amerikan emperyalizminin siyasi alanda yedek kişiler bulundurmamak yönteminden söz açmıştım. Örneğin Güney Vietnam'da yıpranan her hükümet başkanı arkasında daima yedek başkanlar bulunduran, böylece halkın bıkkınlık duygularını yatıştırmak için hükümet değişikliklerine başvuran Amerikalıların tutumu, askeri deyimle «Önceden hazırlanmış mevzilere yerleşme» manevraları ile kıyaslanabilir.

Vaşington bu metodu Türkiye'de de uygulamayı, tâ 1946 seçimlerinden beri sistemli olarak yürütmüş, Halk Partisi iktidarda iken Demokrat Parti ile temâsa geçmiş, Demokrat Parti iktidarda iken darbe hazırlayan subay grupları ile ayrı ayrı ilgilenmiş, Millî Birlik iktidarda iken Demokratlardan arta kalanlarla bağlar kurmuş, Adalet Partisi iktidardan beri, ne olur ne olmaz, başka başka çevrelerle ve gruplarla siyasi yoklamalarda bulunmuştur.

Bu manevraların hedefi nedir? Hedef, kim gelirse gelsin, Amerikanın ana çıkarlarına karşı koymasını sağlamaktır. Yani:

Amerikan üslerine dokunmama,
Amerika'nın uygun bulduğu paklardan çıkmama,
Amerika'nın iktisadi çıkarlarına karşı komama.

Başka deyimle Amerika'nın yörüngesinden çıkmamak şartıyla, her iktidar adayına değişik ölçüde ve metodlarla destek olmak, onu kendine çekmek, Amerikalıların denenmiş ve oldukça başarı kazanmış siyasi yöntemidir. Kimi memlekette «sondaçılarla» yetiniliyor, kimi yerde daha da ileri giderek maddi desteklerle ve pazarlıklarla anlaşmalar perçinleniyor.

Menderes siyasetinin halk oyunda tepkiler yarattığı görülünce ve sosyalist memleketlerle müsadesez anlaşmalara gidebileceği tahmin edilince, Amerikan gizli servislerinin sondaçılara giriştiği olumlu cevaplar alınca, «tarafsız kalma» yolunu seçtikleri rivayetleri yanlış mı? Ne olursa olsun, Amerikan çıkarla-

Türkiye'nin Amerikan emperyalizmine karşı çıkarak Kıbrıs Sorunu- nu olumlu bir sonuca ulaştırması mümkündür... Ama Demirel - Çağ- layangil ikilisi bu cesur politikayı izlemek iktidarından yoksundur...

Abidin DİNO

rına sekte gelmeyeceğini bilen bu gizli servisler, Men- deres'e, hattâ Amerikan sefirine bile haber verne- mişler, bilgileri dâhilinde hazırlanan darbeyi sessiz- ce beklemişlerdir. Bu yüzden 27 Mayıs'tan önce hü- kümetine «Menderes is here to stay» diye tel çeken Amerikan Sefirinin küçük düşmesinde sakınca gör- memişlerdir. State Department' la C.I.A. her zaman aynı ata oynamaz demek istiyorum... Şimdi Sayın Demirel dış ülkelerde gezედурсun, gizli servislerin yeni ihtiyat adaylar peşinde olacaklarını düşünme- mek için sebep yok.

Yunanistan'da ise bir süreden beri aynı şeyi gö- rüyoruz. Gerçi faşist cunta kendisine verilen ödevleri harfi harfine yerine getirmiş, soldan sağa kadar bin- lerce bağımsızlık taraftarlarına işkence etmiş, on- ları kamplara, hapishanelere, sürgün yerlerine gön- dermiş fakat çabucak da aşınmış, Yunan milletin, dünya halkoyunun gözünden düşmüştür. Üstelik ik-

tisadî bakımdan işler sarpa sarmaya yüz tutmuş, po- litik bakımdan Avrupa Birliği cuntaya somurtmuş, faşist subayların elini, Bay Demirel'den başka, kim- se sıkınamıştır. Böyle durumlarda Başkan Johnson ve genellikle Amerikan siyaseti, kendi suçlu değilmiş gibi tavırlar takınır, el altından yedeklerini hareket ettirir, halkı aldatmak umuduyla figüranları de- ğiştirmek hokkabazlıklarına girişir. Kanelopoulos'un cuntaya karşı açık çıkışı, kiralın Vaşington dönüşü cunta subaylarına çalım salması, «yeni mevzilerin» hazırlandığına tamkik etmektedir. Faşist manevrayı sürdürmekle, Başkan Johnson sola kayışı hızlandı- rıdığını kavrayabilmiş, yeni tedbirler düşünmüştür.

Her gün, her an acı çeken, kahrolan, boş vaat- lerle aldatılan Kıbrıs Türkleri için bu olayların an- lamı nedir?

Onlar için tehlike geçmemiştir. Vaşington cun- tadan olduğu gibi, kırıdan da, sağcı iktidar yedek- lerinden de, Kıbrıs'ta üs kurma projelerine olumlu cevaplar almış. Enosis'i tekrar vaatlemiştir.

Türkiye'nin tutumu

Ya Türkiye?

Türkiye pasif siyasetinde devam etmektedir. Hü- kümet gerçi Enosis aleyhtarı beyanlar biriktiriyor, Dışişleri Bakanlığında temiz tutulmuş dosyalarda, pul koleksiyonu toplar gibi iyi dilekler koleksiyonu yapıyor ama, Kıbrıs'ta işinden, evinden barkından olmuş, hayatı tehlikede binlerce insan somut çözüm- ler beklemektedir. Kıbrıs Yunanlılara ve Yunan milletin karşı çeşitli savaş çeşitleri ileri süren kimi gazete yazarları ve uzmanlar, gerçekleri unutuyor- lar. Tıpkı İstiklâl Harbi'nde olduğu gibi bugün, iki milleti birbirine düşüren asıl suçlu emperyalizmdir. İstiklâl Harbinde İngiliz emperyalizmi Yunan ordu- larını üzerimize saldırmış, Kıbrıs işinde de önce İn- giliz emperyalizmi, arkasından da Amerikan emper- yalizmi aynı oyunu başka şartlarda yürütmüştür ve ne yazık ki iki komşu memlekette ve Kıbrıs'ta bu aldatmacaya gelen tutucu devlet adamları bulun- muştur. Tek başına Aybar'ın ve İşçi Partisi'nin doğ- ruları Bursa'da açıklamaları nasıl bir fırtına yarat- mıştı, hatırlardadır. Gereken uyarıyı yapmama ça- lışan İşçi Partisi ve partililer taşlanmış, suçlanmış, baskılara uğramıştır. Bütün diğer partiler şaşkın siyasi valpalamalar içinde rotalarını değiştiren, prensip sahibi genç bir parti, siyasi görüş olgunlu- ğunu ispat etmiştir. İşçi Partisinden başka partiler bâlâ aldanmakta, hem suçlu, hem güçlü emperva- lizm ile uğraşmaktansa, konunun can damarını gör- medense, ikinci derecede hasımla uğraşmakta, bu yüzden Türkiye sonuç alamamakta, Kıbrıslılara hiç- bir ciddi yardım yapılamamaktadır.

İster cunta bir süre daha tutunsun, ister yedek seçici hükümet iş başına gelsin, Türk ordusu aya- ğını islatmadan, 6'ncı filomun barajına rastlamadan uğrayacağı son derecede etkili tedbirler vardır. Ya Kıbrıs'ta doğru bir çözüm, ya «go home!...» demeli, ayrıca cuntaya uslu oturmasını öğütleyecek şekil- de Yunanistan dışında bulunan vatansever muha- lefetle faydalı temaslar kurulmalıdır. Aslına ba- kılırsa nasıl olsa ilk gerçek seçimde iktidara gele- cek Yunanlı ortanın solu ile sosyalist kanat, Tür- kiye ile birlikte Kıbrıs için sürekli ve doğru çözüm- ler bulabilecek tek siyasi güçtür. Kara gün dostu olarak Türkiye'nin takınacağı tavır, yarın da etki- lerini gösterebilir, verimsiz bir enosis yerine, Kıb- rıs'ı, Türkiye'yi ve Yunanistan'ı anti-emperyalist bir temel üzerinde birleştiren, politik, ekonomik ve kültürel bir beraberliğin temelleri şimdiden bulu- nabilir.

Besbelli ki olumlu sonuçlar, Türkiye çapında yürütülecek anti emperyalist kampanyaya bağlı.

Kıbrıslılara karşı kardeşçe duygularımız ve Ata- türkçülük nutuklarımız gevezelikten başka bir şey değilse, 50 bıçak gibi bağırmıza saplanmış bulunan emperyalist üslerin sorununu, dünün, bugünün ve yarının sorunu saymak zorundayız. Türk bağımsız- lığına bağlı her vatandaş, parti, kurum ve dernek, elbirliği ile direnmek ve tutumlarını belirtmek zo- rundadırlar. Güçbirliğine kaçamaksız katılmanın za- manıdır. Buna yanaşmayanlar, gerçekten Amerikan emperyalizminden yanadırlar. Kıbrıs dramının sür- rüp gitmesinden, Amerikan ajanlarının Adada ha- zırladıkları yeni kanlı olaylardan sorumlu olacak- lardır.

Teknik Üniversite'nin açılış töreninde Rektör konuşuyor... Gerek Rektör, gerekse öğrenci Liderleri açılış töreninde yurt sorunlarına büyük bir cesaretle eğilmişler ve çözüm yolları göstermişlerdir.

Gençlik Yeni Bir Düzen Istiyor...

• Teknik Üniversite'nin açılış töreninde, öğrenci liderleri mevcut düzenin bozukluklarını ortaya koyarak düzenin değiştirilmesi için mücadele edeceklerini açıkladılar.

Universitelerin açılış törenlerinde öğrenci liderlerinin yaptıkları konuşmalar, çıkarıcı çevrelerde büyük bir panik yaratmış bulunmaktadır. Hatırlanacağı üzere, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin açılış töreninde Öğrenci Birliği Başkanı Cengiz Haksever'in yurt sorunlarına eğilen ve Amerikan emperyalizmini şiddetle eleştiren konuşması, Ortanın Solu fıkarcıları da dahil bir çok yazarın ağır saldırılarına uğramıştı. Önceki Cumartesi günü İstanbul Teknik Üniversitesinin açılışında öğrenci birlikleri başkanlarının yaptığı konuşmalar da, çıkarıcı çevrelerde büyük tepki yaratmıştır. Mesela bu çevrelerin sözcüsü Dünya Gazetesi, öğrenci liderlerinin konuşmalarını «bolşeviklik» olarak nitelmiştir.

Oysa, bu konuşmalarda Türkiye'nin sorunları büyük bir cesaretle ve gerçekçilikle ortaya konmakta ve çözüm yolları gösterilmektedir. İstanbul Teknik Üniversitesi Talebe Birliği Başkanı Hasan Yalçın konuşmasında özetle şunları söylemiştir:

«Bugün Türkiye Amerika'nın bir yarı sömürgesi durumundadır. Amerika bir ahtapot misali, sonsuz bir kapitallizmin geri bıraktığı toplumlara attığı kollarından birini de ülkemize uzatmıştır. Türkiye'de ahtapotun kolları durumunda bulunan üç zümre vardır: Toprak ağaları, tefeciler, kompradorlar... Emperyalizme kucak açan bu üç zümre geri kalmış ülkelerde oynanan demokrasi oyununun

oyuncuları durumundadırlar. Kendi aralarında kurdukları takımlardan birini seçebilme özgürlüğünü halka demokrasi diye yutturmuşlar, halkın her türlü değerini yozlaştırarak onu sömürmüşlerdir. Halk yararına her türlü kıpırta haince ve faşistçe bastırılmış, halk için yazanlar hapislere atılmış, dünya çapında düşünce adamlarımızı halkın gözünden düşürmek için bütün yollara başvurulmuştur. Bugün petrollerimiz, madenlerimiz, dış ticaretimiz, eğitimimiz, halk eğitimimiz emperyalizmin elinde bulunmaktadır. Emperyalizm bu sömürü düzenini sürdürmek için yerli ortakları ile halkın bilgisel dışında ikili anlaşmalar imzalayarak en son yol olarak kanlı saldırılarına kılıflar hazırlamıştır. Yunanistan'da oynanan oyun bunun en son örneğidir.

Ankara ve İstanbul'daki gökdelenleri göstererek Türkiye kalkmıyor demektedirler. Biz matematikçi insanlarız. Rakamları severiz. Kalkmıyor dedikleri Türkiye'de kişi başına düşen senelik ulusal gelir 220 dolar, bizi ve diğer geri kalmış ülkeleri bir sülük gibi emerek gelişen ve yaşayan Amerika'da ise kişi başına senelik ulusal gelir 2500 doların üstündedir. Her gün bir kordelanın kesildiği geniş inşaat sahası halindeki ülkemizde 1973 yılında bir kişinin günde harcıyabileceği para yalnızca 70 kuruş artmış olacaktır. Bu rakamlar kordelâlt müteahh'lerin planlarından alınmıştır. Ve usakların usak-

larının ülkeyi satarken aldıkları komisyon bu rakamları fazla değiştirmemektedir.

Biz bunları neden anlatıyoruz? Çünkü öğrenci sorunlarına eğilirken de düzenle, emperyalizmle burun buruna gelmekteyiz. Çünkü biz, yalnız kendi zümresinin çıkarlarının avukatlığını yapacak, halkın çıkarlarına karşı zümre çıkarları peşinde koşacak hainler değiliz. Bu yıl öğrenci örgüt-

leri olarak öğrencinin genel günlük sorunları ile yakından ilgilenmekle birlikte, kendimizle ilgili konulardan girerek geliştirdiğimiz çalışmalarla emperyalizmin göbeğinde delikler açmağa çalıştık. Bu arada bize karşı olanlar «Siz mesleklerinizde uğraşın, ders-

lerinize çalışın» diye âvazları çıktıkça bağırdılar. Çünkü onların meslekleri soygundur, sömürücülüktür ve biz mesleklerimizle uğraşsak onlar da rahatça kendi mesleklerini yürütebileceklerdir. Ama bunu bilsinler ki, artık Türkiye genç çarkın nasıl döndüğünü, düzenin nasıl işlediğini bilmekte, kendi kişisel sorunlarının ötesinde gerçek kuruluşun savaşını vermek işi eyleme geçmektedir ve artık onların karşılarında sivil polislerle tahrile ederek mitingler yaptırabilecekleri bir güçlük yoktur.

Söylediklerimizden dolayı bazı çevreler Teknik Üniversite'yi gene dillerine dolayacaklardır. Bu da bizi şaşırtmayacaktır. Çünkü eğer söylediklerimiz onları kızdırsa, bizi yoketme planları hazırlamazlarsa, o zaman ilân «projelerimizi yeniden gözden geçirmeliyiz. Onlar susarlarsa yaptıklarımız, söylediklerimiz işlerine geliyor, demektir. Onların işlerine gelenler ise bizim işine gelmez, bizim işimize gelmez. Onların düşman dereceleri bizim başarı ölçümüz olmalıdır.

Şimdi Türkiye öğrencinin bir girişimini açıklayacağız. Bu, öğrenci örgütleri «DISK ile bilim adamlarını katılması sonucu kurduğumuz Türkiye İşçi ve Gençlik Örgütleri Bilimsel Araştırma Merkezi'dir. Bu merkezin amacı, tarihi ve bugünü

SANAT

Anti - Amerikan bir yazar: Asturias

«Asturias'ın eseri, Amerikan şirketlerinin, sefalet içindeki halkı sömürmesinden duyduğu utançla dolup taştan bir eserdir.» Fransız Akademisi üyesi Marcel Brion, 1967 Nobel Edebiyat ödülünü alan Guatemala'lı yazar ve şair Asturias'ın eserleri için böyle diyor ve devam ediyor:

«O, halkın ozanıdır. Halkına baskı yapar diktatörlük rejimlerine karşı çıkmıştır. Lirizmi, ülkesinin tabiatının ve kalkınma ilham kaynağına dayanır.»

Bu sözlerde Asturias'ın ve eserlerinin en önemli özelliklerini bulmak mümkündür. Gerçekten Asturias, üç büyük eserinde («Kasırğa», «Yeşil Papa» ve özellikle «Gözleri Açık Gidenler» de) Guatemala'yı ekonomik egemenliği altına alan American Fruit Company'yi şiddetle yermekte, sefalet içinde yaşayan Guatemala halkına karşı oynanan oyunların iyizliğini göstermektedir. Kendisini line kavuşturan ve daha 1952'de «Uluslararası Roman Armağanı» nı alan romanı «Sayın Başkan» da, Amerikalılara sırtını dayıyarak Guatemala halkını ezen diktatör Estrada Caberra'yı amansızca yermekte, böyle bir diktatörün ülkesinde nefes almanın bile ne kadar güç olduğunu anlatmaktadır. «Guatemala Efsaneleri» ve «Bir Melez Kadın» gibi eserlerinde de Maya kültüründen gelen halkın efsanelerini, inançlarını yeni bir biçimde vermektedir. «Guatemala Efsaneleri»nin önsözünü yazan Paul Valéry «Bu efsaneler beni tüm sarhoş etti... büyüğü bir iksiri içmiş gibiydim.» demekten kendini alamamıştır.

Asturias, 1967 Nobel Edebiyat Ödülüne tek

(Yeni Ajans: 7341-7345) — 349

bir eseriyle değil, eserlerinin bütünü ile layık görülmüştür. Üç yıl üst üste Nobel ödülüne aday gösterilmiş ve nihayet 68. doğum gününde yazara, ilk olarak karısı müjdeyi vermiştir. Bu müjdenin önemi 620 bin Türk lirası tutarındaki bir paranın Asturias'a verilecek oluşunda değildir. Çok sıkıntılı yıllar geçirmesine rağmen Asturias, son on yıldan beri maddi bakımdan iyi durumdadır. Romanları dünyanın bütün büyük dillerine çevrilmiş ve telif hakları Asturias'a her yıl oldukça büyük gelirler sağlamıştır. Üstelik Asturias, geçen yıldan beri Guatemala'nın Paris Büyükelçisidir. Müjdenin önemi, daha önce Asturias'ın eserlerindeki «Çok sert Amerikan aleyhtarlığı» sebebiyle tereddüt geçiren Nobel Komitesinin nihayet kararını vermesinde ve bu karardan sonra Asturias'ın sesinin en küçük ülkelerde bile duyulacak oluşundadır. Şimdiden Asturias'a bütün dünya ülkelerinden telgraflar yağmakta ve Buenos Aires'teki telif hakları temsilcisi dört bir yana cevap yetiştirmeye çalışmaktadır.

Miguel Angel Asturias, 1899'da Guatemala'da doğdu. Guatemala'nın San Carlos Üniversitesinde hukuk okudu. 1924'te Paris'e gitti. Sorbonne Üniversitesinde eğitimine devam etti ve oradan mezun oldu. Meslek olarak diplomathği seçmesine rağmen ilk eserini (Guatemala Efsaneleri) hazırlamaya başladı. Bu eser 1930'da yayınlandı. Meksika, Arjantin ve El Salvador'da da diplomat olarak bulundu. Fakat diktatörlere karşı sert bir tutum takınması yüzünden iki defa görevinden ayrılmak ve bir sürgün hayatı yaşamak zorunda kaldı. Fransa'daki ilk sürgünlüğü sırasında, o zamanki Guatemala diktatörü Caberra'yı konu olarak aldığı «El Senore Presidente» Sayın Başkan adlı romanını yazdı (1946). Bu romanla ün yaptı. Asturias, Güney Amerikalı diktatör prototipini çizdiği bu roman için şöyle diyordu:

«Benim romanlarımda daima bir siyasi protesto temisi vardır. Sayın Başkan'da çizdiğim tip, bütün Latin Amerika diktatörlerinin tipidir. Bu Hitler'ler, Mussolini'ler gibi reklâm düşkünü olmayan, aksine loşluğu seven, ortalarında görünmeyen bir diktatördür. Halk onu hemen hemen hiç görmez, ama tıpkı tabiat kuvvetleri gibi insafsız varlığını daima üzerinde hisseder... Bu diktatörler elle tutulur hiç bir eser bırakmamışlar, aksine ülkelerini fakirleştirmişler, öksüzleştirmişlerdir. Bu

şartlar altında yazara tek bir yol kalıyordu: Muhalefet... Bu yol da onu kaçınılmaz biçimde ya hapse, ya da sürgüne götürüyordu. Ben her iki cezayı da tattım. Hatta bir ara vatansız kaldım. 1954'ten 1959'a kadar vatansızdım... Böyledir. Latin Amerika yalnız folklorından ibaret bir gerçek değildir.»

Sayın Başkan'da görülen diktatör ya da Cumhurbaşkanı altında Amerikalıların bir kuklasından başka bir şey değildir. Asturias bunu romanın çeşitli pasajlarında belirtir. Diktatör yeniden seçilmesinin bile Amerikalılar elinde olduğunu bilmekte ve bunun için Washington'a yakın bir adamını göndermektedir. Bir pasajda diktatör şöyle konuşur:

«Washington'un bana duyduğu güveni sarsmak için Amerika Birleşik Devletlerini etkilemeye çalışanları düşünüyorum... Yeniden seçilmem tehlikeye girdi; seni bunun için çağırdım. Washington'a gidip bu nefret karanlığının iç yüzünü bana etraflı olarak anlatacaksın...»

Asturias, diktatör Caberra zamanında pasaport bile alamamış ve o zaman Guatemala Hukuk Fakültesi Dekanı olan şimdiki başkanın mücadelesi sonunda vatansızlıktan kurtulabilmişti.

Asturias, 1946'dan bugüne ona yakın eser vermesine rağmen bunlardan en önemlisi bir roman

MIGUEL
ANGE
ASTURIAS
(Halkın
yazarı...)

trilojisi: L'Ouragan (Kasırga), Papa Verde (Yeşil Papa), Viento Fuerte (Gözleri Açık Gidenler). Bu trilojide Geó Maker Thomson adında bir Amerikalı, Guatemala'yı sömürönlere prototipidir. Viedansız ve amansızdır. Guatemala'yı köylüler kendi toprakları üzerinde yabancılar hesabına en kötü şartlarla çalıştırılır ve ülkenin serveti dışarıya akarken sömürönlere kukla bir başkanla birleşerek baskıyı artırırlar. «Gözleri Açık Gidenler» de suikastler, ayaklanmalar ve nihayet halkı başarıya götürecektir bir silâh olarak grevler anlatılır. Yeşil Papa, sömürönlüğün adıdır. «Gözleri Açık Gidenler» adı ise bir yerli inanışından gelmektedir: «Hayatta haksızlığa uğramış ölümlerin gözleri açık gideceğine, böyle gömülenlerin gözlerinin ancak büyük ceza günündeki mahkeme hesaplar görüldükten sonra kapanacağına inanılır.»

Asturias: «Bizde romanın politik ve sosyal gelişmeleri içinde halkın hayatını izlemesi normaldir. Edebiyatımız bu yüzden pitoresk olmaktan çıkmış ve yine bu yüzden dünya bize ilgi duymaya başlamıştır.» demektedir.

Guatemalalı büyük sanatçı, Nâzım Hikmet'le tanıştığını ve sanatına hayran olduğunu belirtmiştir. Aziz Nesin ve Yaşar Kemal de Asturias'ın şahsen tanıdığı Türk sanatçıları olmuşlardır.

yarınını belirleyecek unsur ve etkenleriyle (derece derece tabii olduğu uluslararası ve ulusal ekonomik kanunlarla) Türkiye gerçeğini, sentezlere imkân verecek çeşitli yanlarıyla çağdaş bilimsel sosyalist teorinin ışığı altında belirli bir analiz metoduna göre araştırarak elde edilecek verileri Türk kamuoyuna sunmaktır. Bu kurum Türk sosyalizminin kurulmasında ve gelişmesinde büyük katkılarda bulunacak, Türk halkı bunun meyvelerini zaman içinde toplayacaktır. Benim burada açıklamam gereken iki nokta var: Birincisi işçi - öğrenci yakınlaşmasıdır. Bu çıkarıcı çevreleri çok yadırgatan ve korkutan bir yakınlaşmadır. Çünkü böylece işçiler daha çabuk uyanacak, asırlardır sömürönlere emeklerine sahip çıkacaklardır. Bizim de isteğimiz budur. Ve bunun dışında bir amaç tanımıyoruz. Türk Gençliği, Türk halkının kurtuluşunu bu yolda görmelidir.

Diğer bir nokta sosyalizm sorunudur. Son zamanlarda en yetkili kişilerin «Anayasa sosyalizme kapalıdır» tartışmalarına girdikleri görülmüştür. Halkın yaptığı Anayasasının onun doğal düzeni olan sosyalizme kapalı olamayacağı ortadadır. Bu tartışmaya bir anket sonucunu açıklayarak karışık vermek istiyorum: İ.T.Ü.T.B. Sekreterliğinin 400

Teknik Üniversiteli arasında yaptığı anketin ilgili sorusunu her 100 kişiden 94'ü «Türkiye sosyalizmle kalkınır» biçiminde yanıtlamıştır!»

Aynı törende konuşan İstanbul Teknik Üniversitesi Teknik Okullar Talebe Birliği Başkanı Taner Çakıroğlu da, Türkiye'nin geri kalmasının nedenlerini açıklayarak gençliğin tutumunun ne olması gerektiğini ortaya koymuştur. Çakıroğlu özetle şöyle demiştir:

«1923 devrimi liderlerinin iktisadi bir devlet, yani toplum içindeki iktisadi ilişkilerin toplum yararına ve devlet eliyle düzenlendiği bir devlet kurmak yolundaki çabalarına rağmen 1924 Anayasasını yapınlar hâlâ batıdaki benzer burjuva sınıfı yaratarak tamamen aktarma maddelerle yarı öli ve yapısı bakımından liberal bir Anayasa meydana getirdiler. Oysa bu yasanın yapıldığı sıralarda dünya artık parçalanmıştı. Batıda liberalizm bunalmıyordu yaşıyordu. Doğuda sosyalizm devletleşmişti. Türkiye'nin verdiği millî kurtuluş örneğiyle de dünyanın tam sömürge ve yarı sömürgeler için artık kurtuluş çarıları gelecek, yeni Türkiye işte bu parçalanmış dünyada sömürgecilik düzenini kesin olarak reddeden, ona karşı olan siyasi ve iktisadi

yönden bağımsız yeni bir devlet tipinin iktisadi ideolojisinin prensiplerini verecekti, kurumlarını getirecekti. Bu yapılamadı.

1930-39 yılları arasındadır ki kalkınma için gerekli temel sanayi tesislerinin ancak devlet eliyle kurulması zorunluluğu kabul edilerek günümüzde dahi ihtiyacın büyük kısmını karşılayan dev tesislerin kurulması planlı olarak devlet eliyle gerçekleştirildi. 1938 de başlayan II. Dünya Savaşı devlet eliyle kalkınma devrini kapadı.

Savaş yıllarının tek halka dönük hareketi 1941 yılında Köy Enstitülerinin kurulmasıdır.

II. Dünya Savaşı'nın bitiminden günümüze dek geçen sürece 1924'ten sonra denenen ve başarısızlığa uğrayan liberalist ekonomi düzeni her türlü devlet kontrolü dışında uygulandı. Bu dönemin yöneticilerine göre özel şahısların yapacağı yatırımlarla Türkiye dev adımlarla ilerleyecekti. Örnek Amerika'ydı. Sermayeyi özel şahıslara ya devlet ya da yabancı ülkeler verecek, emek yurt içinden karşılanacaktı. Doğal kaynaklar zaten zenginliği. Geriye bir teknik bilgi kalıyordu. Başlangıçta bu eksik yabancı uzmanlarla giderilecek, mevcut Üniversiteler geliştirilerek geleceğin ihtiyacı

sağlanacaktı. Bu yol topyekün bir sanayileşme ve kalkınma yerine köylerde toprak, şehirlerde ticaret ağaları ve yabancıların ülkemizdeki çıkarlarını düzenleyen ve gözetten bir avuç kompradoru kalkındırdı. Bunun adına görülmemiş kalkınma dediler. Gerçekten böyleyse bir kalkınma, Güney Amerika, Filipinler ve birkaç Ortaçağ ülkesi dışında hiçbir yerde görülmemiştir.

Değerli kardeşlerim, 1960 sonrası gençliği 27 Mayıs ak devriminin meyvası olan 1961 Anayasasının getirdiği şekil özgürlüğü içinde 1839'dan beri sürüp gelen başarısızlıklarının nedenini araştırdı ve buldu. Türkiye'yi bilmeden dış kaynaklardan aktarma kısmi düzeltme çabaları Türkiye'ye birşey getirmemiştir. Tek kurtuluş yolu topyekün bir düzen değişikliğindeydi. Gençlik bu gerçeği bütün gücüyle haykırdı.

Mevcut düzenin meyvalarını toplayan ve devlet yönetimini elinde bulunduran bir avuç toprak ve ticaret ağası ve komprador buna karşı çıktı. Gençler dövüldü, sövüldü, zindanlara atıldı, susturulmak için bütün iğrenç yollara başvuruldu.

Düzen, değişmelidir demekle değişmez. Düzen değişikliği için gerekli siyasi çalışmalar, siyasi kurumlarca yapılırken

aramıza yeni katılan sizler de haftada 40 saatli bulan ve bazen geçen ders ve proje çalışmalarımızın yanında yurt sorunlarına eğilecek ve yeni düzene hazırlık çalışmalarına katılacaksınız.»

İşte çıkarıcı çevreleri telâşa düşüren konuşmalar bunlardır ve aslında bu konuşmalar Türkiye için mutlu yarınların habercisidir. Çünkü küçük çıkarıcı hesapları içinde yıpranmamış zinde, gençlik, bilimin verilerine dayanarak Türkiye için çıkarıcı yolu isabetle görmüş ve sosyalist düzeni kurmak için mücadelede karar kılmıştır.

Teknik Üniversitenin yöneticileri ve öğretim üyeleri, gençliğin bu ülkücü mücadelesinde kendilerine, büyük ölçüde yardımcı ve destek olmaktadır. Nitekim aynı açılış töreninde Teknik Üniversite Rektörü «Üniversitemiz topluluğu, serbest düşüncüyü kısıtlayan her yönde hareketin karşısındadır ve lâfklığa aykırı, gerici kıpırdamaları öneleyici uyarımları içtenlikle destekler, onların yanında yer alır.» demiştir.

Türkiye'nin ikinci kurtuluş savaşı içerisinde şerefli bir yeri olan İstanbul Teknik Üniversitesinin tutumu her halde diğer Üniversitelerimizde de etkileyecek ve onlar da ergeç bu ölüm - kahm mücadelelerinde yerlerini alacaklardır.

Ant'

sabote ettirenler tehdide başladılar

Tafsilatını önceki sayıda açıkladığımız ANT'a sabotaj, geçen hafta piyasaya çıkan iki ümmetçi gazete tarafından da doğrulanmış ve daha ileri gidilerek ANT'çılara tehditlerde bulunulmuştur.

Bunlardan biri, dergimizin Tan tesislerinde basılmasını önleyen Bâbü'lde Sabah Gazetesi'nin akıl hocası Necip Fazıl Kısakürek'in yayınladığı Büyük Doğu Dergisi'dir.

Büyük Doğu, son sayısında TAN olayı ile ilgili olarak şunları yazmıştır:

«Aşağıda kapagının ve iç sayfasının klişelerini gördüğünüz «Ant» isimli solcu dergi, bugüne kadar dölülp bastığı «Tan» matbaasından kovulduğu için kendisine (sabotaj) yapıldığı kanaatinde ve mazlum, mağdur bir hak ve hakikat organı şivesiyle bağırıp çağırılmaktadır:

— Amerikan uşakları ümmetçi kapitalistler; yazılı anlaşmamıza rağmen hakkımızı çiğnediler ve kapağında Amerikalılara karşı (Go Hommel «Evine defol!» yazılı son nüshamızdan sonra bizi basmadılar! Gidi, şeriatçı, hilâfetçi, ümmetçi, emperyalizma yarıdakı kapitalistler gidil!

Meselenin aslı şudur: Öteden beri mazisi, sahibi ve yolu malûm olan «Tan» son günlerde «Bâbü'lde Sabah» gazetesinin sahibi Muammer Topbaş tarafından bü-

tün tesisleriyle kiralanmış ve kendi davası emrine alınmıştır. Büyük bir işletme halinde idare edilecek olan bu tesisler, başta «Sabah» gazetesi bulunmak üzere, İslâmî, ahlâkî, terbiyevî, millî eserlere tahsis edilecek ve bu suretle şim diye kadar alışımadığı bir dün ya görüşünün âletî vazifesini görmeye başlayacaktır.

Böyle olunca, bu tesislerin, evvelki haliyle kabul etmekte tereddüt göstermediği aykırı yayımları hemen tasfiye etmekten ve henüz kiralanmış bir eve tatbik edilecek ilk iş olarak, temizlik yapmaktan başka yol ve bu yoldan gayri namuslu hareket olabilir mi?

İşte bu hareketteki fikir ve dava namusuna dikkat edip «Beni basmamakta haklısın, yoksa dâvana kıymış ve birkaç pul yüzünden samimiliğini kaybetmiş olursun!» diyecekleri yerde, faaliyet sahası kesilmiş mikrop edasıyla mazlumluk rolüne çıkıyor, hak tavrı takınıyor, ve Topbaş'ları Necip Fazıl'ın akıl hocalığı altında iş görmekle ve daha neler ve nelerle kötümeye kalkıyorlar! Bütün isnadları Topbaş'lar hakkında destanlık bir methiyeden fark-sızdır.

Basit bir Müslümanın bile takdirinden kaçmayacak bir vazife olarak, kiraladıkları müesseseden bu gibi necasetleri temizlemekle işe başlama-

Köpek olunca böyle köpek olmalı

Dinsizin biri bana imzasız bir mektup yazmış. Hayli sövüp sayıyor ve söz arasında «köpek» diyor. Ben de ona derim ki: Köpekten köpeğe fark vardır. Kur'an-ı Kerim'de övülen «Ashab-ı Kehf»e refakat eden «Kıtmır» adlı köpek, o ulu zâtların yanında bulunduğu için dillere destan olmuş, adı unutulmamış, hayrî yâd edilmiştir. Sen bana alehîlak köpek diyorsun. Halbuki Kıtmır diye tasrih etmeliydin. Ben, kurtuluşu İslâm büyüklerinin köpeği; Kıtmır'ı olmakta bulmuşum. Bu halimden memnunum. Bu yoldan ayrılmam.

MEHMET ŞEVKET EYGI
(Bugün — 26.10.1967)

ları, ilk doğru ve faziletli adımlarıdır. Ve bundan böyle onu takip edecek olan adımlardan bir işaretidir.

Moskova Lâğımının fareleri, nasîl bilsinler ki, kendilerinin karanlık dediği her yerde nur ve pis gördüğü her noktada temizlik vardır.

Moskof lâğımının iğrenç farelerine tatbik edilecek muamele, onları, çoktan beri müstemlekeleştirdikleri «TAN» Matbaası'ndan atmak değil, büyük bir kapan içinde Marmara'ya sarkıtıp boğmaktır.

Öte yandan yine Bâbü'lde Sabah Gazetesi yazarlarından birinin yayınladığı İttihad Dergisi de, ilk sayısında Ant'ın anlaşmalara rağmen bastırılmamasını alkışlayarak tehditlerde bulunmuştur:

«Sabotaj.. Ümmetçiler Bâbü'lde el attı. Sosyalistler susturulmak isteniyor..»

A vallahi hayret. Ayol ne zamandan beri komünistler memleketimizde konuşuyor-muş da, susturulmuşmuş.. İlâ-

hi hacı bey, Allah sizden ebediyen razı olsun. Hakikaten memlekette komünist varmış ve faaliyetlerinin büyük kolunu siz yaralamışsınız.

Memleketimizin eşrafından tanınmış, hayırsever Müslüman tüccarlardan fabrikatör ve refikimiz Bâbü'lde Sabah Gazetesi sahibi muhterem Hacı Muammer Topbaş, Sabah'ı Tan matbaasında bastırmak istemiş ve matbaayı kiralanmış. Meğer orada eskiden beri aralarında müseccellerin barındığı Ant dergisi basılıyormuş. Hacı bey hemen «Müslüman bir neşriyatın basıldığı bir yerde, onun zıddı ve İslâmîyetin her şeyi ile düşmanı olan mızır bir neşriyat bastırılmaz» demiş. Allah ondan bin defa razı olsun.

Daha dur bakalım, büyüğü geride. Artık istesenz de, patlasanız da, çatlasanız da Bâbü'lde el attık. Rotatifler Kur'an ve İmân hakikatlerinin neşrinde çalışacak. Müslüman gazetelerin sayısı daha da artacak; matbaaların, dağıtım şirketlerinin en yenisi, en modern Müslümanlara hizmet edecek. Tekniğin meşru dairededeki her şeyi, herşeyi İslâmîyete, onun hadimlerine hizmet edecek.

Avucumuzu yalayınız. Ya gelir Müslüman olursunuz, kızılığ bırakır, bu âziz milletin hizmetine canla, başla girersiniz; ya da çeker Moskova'ya gidersiniz...

İşte böyle, sizi Tan kabul etmez, Güneş kabul etmez. Ha gayret hacı bey. Komünistler bir daha çatlasın, patlasın.

patlasın. Çeksin gitsinler. Aziz vatanımız, aziz milletimizle biz başbaşa kalalım. Kur'an'ımızı okuyalım, neşrine çalışalım.

Son sözümüz yine Hacı Bey'e:

— Bir gaza ettin ki, hoş-nud eyledin Peygamberi?... Bu sonuncu dergi, hazineye ait Güneş Matbaası'nda basılmaktadır. Bildiğiniz gibi, Güneş Matbaası, dergimizin Tan'da bastırılmaması üzerine orada bastırmak için yaptığımız müracaatı «elimizde fazla iş var» gerekçesiyle reddetmiş bulunuyordu. Oysa, iki hafta sonra aynı Güneş Matbaası, ümmetçilerin çıkardığı bu İttihad Dergisi'ni ve yine komünizm düşmanlığı ticareti yapmak üzere yayınlanan Millet Dergisi'ni basmakta hiç tereddüt göstermemiştir.

Evet, ümmetçiler, komünizm tüccarları Bâbü'lde artık tamamen el atmışlardır ve her gün nereden geldiği bilinmeyen paralarla pıtrak gibi yeni yeni yayın organları piyasaya çıkmaktadır. Bâbü'lde bir karanlık dönem başlamaktadır.

ANT

susmayacak

Atatürk'ün izinde dindik gidenlerin, «Biz soluz» diye açık kökreysenlerin birleşip kenetlendiği, fikir ve gönül birliği ettiği ANT Dergisi, gericilerin bir sabotesine uğramıştır.

Devrimlerin, Atatürkçülerin karşısına her fırsatta çıkıveren bu kişiler o büyük ATA'nın ve devrimlerin izinde yürütenlerden hak ettikleri dersi ergeç görecektir. ANT ve onun ruhundakiler susmayacak, gene savaşacak ve tam bir bağımsızlığa ulaşmaya kadar tam bir inançla savaşacaktır. Zaten en sonunda muhakkak ki Atatürkçülerin ve idealistlerin olacaktır.

CAHİD ALBAYRAK
(Ateş — 22.10.1967)

Bir iftira ve bir tavsiye!...

TİP adına konuşanlar için «bir tek sosyalizm var»dır. TİP'in görüşü, bütün «öteki sosyalizm»lerin burjuva egemenliğini sürdürmek için girişilmiş oyunları olduğu merkezindedir. Neymiş bu «tek sosyalizm»? Sosyalist Enternasyonal'inin sosyalizmi değil. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliğindeki «sosyalizm».

METİN TOKER
(Milliyet — 26.10.1967)

ANT'nın notu: TİP'in bir «Türkiye sosyalizmi» kurmak için mücadele ettiği Genel Başkan Aybar tarafından açıklandığı halde damat bey hâlâ TİP'e «Sovyet Sosyalizmi» yani «komünizm» yafasını yapıştırmağa uğraşmaktadır. Ondan sonra da Ortanın Solu kalemcileri CHP'nin samimiyetinden şüphe ettiği için ANT'çılara çalmakta ve «kendilerini bu gibi komplekslerden kurtarmalarını» tavsiye etmektedir. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!